

بررسی تطبیقی سیاست‌های مالیاتی و عوارض در صنعت گردشگری

این گزارش ترجمه فصل سوم گزارش سیاست‌ها و روندهای
گردشگری سازمان همکاری و توسعه اقتصادی است.

معاونت پژوهش‌های اجتماعی - فرهنگی
دفتر: مطالعات فرهنگی

کد موضوعی: ۲۷۰
شماره مسلسل: ۱۵۷۲۱
دی‌ماه ۱۳۹۶

به نام خدا

فهرست مطالب

۱	چکیده
۲	مقدمه
۳	۱. روندهای اخیر و موضوعات کلی در حوزه مالیات‌های گردشگری
۷	۲. مفاهیم و تعاریف موجود برای مالیات‌های گردشگری
۱۰	۳. لیست مالیات‌ها، هزینه‌ها و عوارض گردشگری
۱۰	۳-۱. مالیات‌ها، هزینه‌ها و عوارض مربوط به ورود و خروج از کشورها
۱۷	۳-۲. مالیات‌ها، هزینه‌ها و عوارض مربوط به سفرهای هوایی
۲۳	۳-۳. مالیات مختص هتل‌ها و مراکز اقامتی
۲۵	۳-۴. کاهش نرخ مالیات بر مصرف
۳۰	۳-۵. مالیات‌هایی با اهداف زیست‌محیطی
۳۶	۳-۶. مشوق‌های مالیاتی
۴۳	منبع و مأخذ

بررسی تطبیقی سیاست‌های مالیاتی و عوارض در صنعت گردشگری

چکیده

خبرگان اقتصادی بر این باورند که مالیات و نظام مالیاتی نقش مؤثری بر روند توسعه کشور دارد؛ در واقع مالیات، به‌عنوان یکی از ابزارهای هدایت غیرمستقیم دولت، از طریق تأثیر بر فعالیت بنگاه‌های اقتصادی در سیاستگذاری‌های توسعه صنعتی نقش کلیدی ایفا می‌کند و دولت با تدوین یک نظام مالیاتی کارآمد می‌تواند بر چگونگی دستیابی به اهداف توسعه‌ای اثرگذار باشد.

به‌طور خاص در حوزه گردشگری، علی‌رغم اینکه مباحث متعددی در خصوص اهمیت مالیات گردشگری و آثار آن بر رقابت و جذابیت یک مقصد گردشگری مطرح است، اما همچنان تقاضای روزافزونی برای فراهم کردن اطلاعات صحیح و قابل اعتماد در این زمینه وجود دارد. در این راستا، گزارش حاضر که ترجمه فصل سوم گزارش سیاست‌ها و روندهای گردشگری، از سوی سازمان همکاری و توسعه اقتصادی^۱ (OECD) است، با هدف کمک به بهبود خط‌مشی‌های فعلی در وضع مالیات و همچنین توانمندسازی خواننده در درک بهتر دغدغه‌های این حوزه در سطح دولت و صنعت، با ارائه اطلاعات تطبیقی، به بررسی رابطه در حال تحول میان مالیات و گردشگری پرداخته است. در واقع تمرکز این گزارش بر تشریح انواع مالیات‌های غیرمستقیم، هزینه‌ها و عوارضی است که بر فعالیت‌های صنعت گردشگری اعمال می‌شود. در گزارش حاضر موارد مذکور در قالب ۶ مقوله به‌شرح زیر تشریح خواهند شد:

۱. مالیات‌ها، هزینه‌ها و عوارض مربوط به ورود و خروج از کشورها،
۲. مالیات‌ها، هزینه‌ها و عوارض مربوط به سفرهای هوایی،
۳. مالیات مربوط به هتل‌ها و مراکز اقامتی،
۴. کاهش نرخ مالیات بر مصرف،
۵. مالیات‌هایی با اهداف زیست‌محیطی،
۶. مشوق‌های مالیاتی.

در کنار این مباحث به‌منظور بهره‌مندی از آموزه‌ها و الگوهای موفق بین‌الملل در حوزه وضع مالیات‌های گردشگری، تجربیات دیگر کشورها و روندهای معاصر و فعالیت‌های مرتبط انجام شده در مقاصد مختلف، مورد تحلیل و بررسی قرار گرفته است.

1. (OECD) Organisation for Economic Co-operation and Development: Tourism Trends and Policies 2014.

مقدمه

از منظر تاریخی، مالیات با تشکیل حکومت گره خورده است؛ هر زمانی که حکومتی شکل گرفته و یا یک سازمان مدیریت اجتماعی آغاز به کار کرده، نظام مالیاتی هم به نوعی پدیدار شده است. در حقیقت در هیچ دوره‌ای از تاریخ نمی‌توان حکومتی را یافت که از شهروندان خود و یا اقوام و مللی که بر آنها چیره می‌شدند، به مفهوم کلی کلمه، مالیات نگرفته باشد. به عبارتی، اصل مالیات در تاریخ وجود داشته؛ اما نحوه وصول آن بسته به اراده حاکمان تغییر می‌کرده است. در عصر حاضر نیز، با توجه به سیاست‌های اقتصادی، مالیات به‌عنوان ابزار کلیدی تأمین منابع مالی دولت جهت اجرای طرح‌های ملی، صنعتی و عمرانی اهمیت خاصی یافته و تدوین اقدامات صحیح در راستای تدوین یک نظام مالیاتی کارآمد در اولویت قرار گرفته است.

در اصطلاح علم اقتصاد، مالیات عبارت است از بخشی از درآمد، ثروت، فروش و یا بخشی از هر نوع پایه حقوقی دیگر که توسط دولت از اشخاص حقیقی و حقوقی اخذ می‌شود. امروزه نقش نظام مالیاتی کشورها در تأمین سه هدف عمده اجتماعی، اقتصادی و بودجه‌ای دولت بر کسی پوشیده نیست؛ در حقیقت، قوانین مالیاتی در دوران معاصر و به‌خصوص در این عصر خردگرایی، به‌مثابه ابزاری در جهت رشد اقتصادی، تحقق عدالت اجتماعی، افزایش خدمات و عمران و آبادانی یک جامعه به‌کار گرفته می‌شوند؛ چراکه مالیات، نه‌تنها متضمن ایجاد درآمد دولت‌ها است، بلکه مهمتر از آن، در راستای سیاست‌های مالی و پولی کشور برای تأمین خدمات رفاهی و اجتماعی، وصول و هزینه می‌شود و گام مهمی در جهت تحقق عدالت اقتصادی - اجتماعی محسوب می‌شود.

ضعف‌ها و تهدیدهای مطرح در اقتصاد جهانی، بسیاری از کشورها را با چالش حفظ ثبات مالی مواجه کرده است؛ به‌گونه‌ای که رونق اقتصادی این کشورها مستلزم برقراری تعادل میان اهداف حکومتی و به‌تبع آن، انجام اقداماتی در جهت مدیریت درآمد و کنترل مخارج است. در ارتباط با این موضوع، صنعت گردشگری به‌واسطه اشتغال‌زایی، جذب سرمایه خارجی و کسب درآمدهای ارزی و ارزش‌افزوده ملی - منطقه‌ای - محلی کمک فزاینده‌ای به اقتصاد جامعه می‌کند و اگرچه، این صنعت در بازارهای رقابتی و درحال تحول جهانی فعالیت می‌کند، اما به‌خصوص در سال‌های اخیر نقش بسزایی در رونق روزافزون اقتصادهای درحال ظهور ایفا کرده است.

در حقیقت، کسب‌وکارهای گردشگری نیز همانند دیگر صنایع، دستخوش مالیات‌ها، هزینه‌ها و عوارض خاصی است که دولت را قادر می‌سازد تا بودجه مورد نیاز برای حمایت از سرمایه‌گذاری‌های عمومی در جهت توسعه این صنعت را تأمین کند. درواقع این توسعه به‌واسطه تخصیص بودجه مورد نیاز به بازاریابی و ترویج گردشگری، فراهم‌سازی خدمات و تسهیلات مورد نیاز گردشگران، تأمین امنیت و ایمنی بازدیدکننده و همچنین نگهداری از منابع طبیعی و جاذبه‌های گردشگری میسر خواهد شد.

عطف به اهمیت گردشگری در اقتصاد جهانی، موضوعاتی چون سهم مالیات گردشگری از درآمد کلی مالیات، تأثیر هزینه‌های گردشگری بر خدمات عمومی و توسعه و تدارک زیرساخت‌ها، خدمات و تسهیلات مورد نیاز گردشگران، از جمله مسائل مهمی هستند که مباحث و دیدگاه‌های متعددی را به دنبال دارند. از منظر سیاستگذاری گردشگری نیز تأثیر مالیات گردشگری بر جذابیت، رقابت‌پذیری و پایداری گردشگری و همچنین سازوکارهای غیرمالیاتی جایگزین برای تأمین بودجه گردشگری، چالش کلیدی پیش روی خط‌مشی‌گذاران این حوزه است.

با توجه به مسائل فوق، دولت‌ها باید ضمن کسب آگاهی از این مسائل، تصمیمات خود را به گونه‌ای اتخاذ کنند که برابری، شفافیت و کارآیی مالیات‌های گردشگری را به حداکثر برسانند. با این حال، علی‌رغم توجه روزافزون دولت و صنعت، همچنان در جمع‌آوری اطلاعات مقایسه‌ای که جزئیات مالیات‌های گردشگری، هزینه‌ها، عوارض و آثار بالقوه آنها بر اقتصاد گردشگری را به‌طور دقیق نشان دهد، کاستی‌های بسیاری وجود دارد. از این رو، گزارش حاضر به تحلیل اولیه رابطه در حال تحول میان مالیات و گردشگری پرداخته و با فراهم کردن:

۱. اطلاعات مقایسه‌ای به شکل فهرستی از مالیات‌ها، هزینه‌ها و عوارض گردشگری در سطح ملی،
۲. نمونه‌هایی از روندها و فعالیت‌های اخیر در حوزه مالیات گردشگری،
۳. درک بهتری از دغدغه‌ها و نگرانی‌های دولت و صنعت،
۴. معیاری برای ارزیابی تغییرات در طول زمان، درصد ایفای نقشی مقدماتی در حل مباحث و چالش‌های موجود در وضع سیاست‌های گردشگری است.

شایان ذکر است که در گزارش حاضر، فهرست مالیات، هزینه‌ها و عوارض گردشگری، شامل اطلاعاتی است که توسط کشورهای عضو OECD و ۳۰ همکار، به‌استثنای ۷ کشور عضو OECD (استرالیا، اتریش، شیلی، کرواسی، جمهوری چک، دانمارک، مصر، استونی، فنلاند، فرانسه، آلمان، یونان، مجارستان، ایسلند، ایرلند، رژیم اشغالگر قدس، ژاپن، لتونی، مکزیک، هلند، نیوزیلند، لهستان، پرتغال، اسلواکی، اسلوانی، اسپانیا، سوئد، سوئیس و ترکیه) تهیه شده است. این فهرست تصویری از مالیات گردشگری در تاریخ ۳۱ اکتبر سال ۲۰۱۳ ارائه می‌دهد که البته کمیته گردشگری OECD در آینده به توسعه آن خواهد پرداخت.

۱. روندهای اخیر و موضوعات کلی در حوزه مالیات‌های گردشگری^۱

روندهای اخیر و فعالیت‌های معاصر صورت گرفته در حوزه مالیات‌های گردشگری که در این گزارش به تفصیل بررسی می‌شوند، به‌طور خلاصه در کادر ۱ ارائه شده است.

کادر ۱. روندهای اخیر در مالیات‌های گردشگری

- علی‌رغم وجود مالیات‌ها از گذشته، تنها طی ۱۰ تا ۱۵ سال اخیر، شاهد رشد کلی حوزه و تعداد مالیات‌ها، هزینه‌ها و عوارض گردشگری بوده‌ایم.
- ویزاها، شکل اصلی دریافت مالیات‌های مربوط به ورود و خروج از کشورها^۱ هستند و تعداد کشورهایی که سیاست ویزای مشترک برای اقامت‌های کوتاه‌مدت را اتخاذ کرده‌اند، رو به افزایش بوده است (به‌طور مثال، در اروپا در حال حاضر ۲۶ کشور عضو ناحیه شنگن وجود دارد که این میزان در سال ۱۹۹۵ تنها هفت کشور بوده است).
- تعداد مالیات‌های مرتبط با سفرها به‌خصوص سفرهای هوایی رو به افزایش بوده است که این مالیات‌ها در زیرمجموعه‌های ایمنی، خدمات مسافران و پروازهای خروجی^۲ قرار می‌گیرند (برخی از این مالیات‌ها به‌دنبال ایجاد رفتارهای سازگار با محیط زیست از طریق افزایش بهای بلیت‌ها می‌باشند).
- بیشتر مالیات‌های مربوط به امکانات هتل‌ها و مراکز اقامتی^۳ (مانند، مالیات بر نرخ اشغال بازدیدکنندگان با اقامت شبانه^۴، مالیات‌های مراکز اقامتی یا مالیات‌های نرخ اشغال)^۵ در سطوح پایین‌تر از ملی و در درجه اول سطوح شهری تعیین می‌شوند و تنها در پنج کشور می‌توان شاهد نمونه‌هایی از سطوح ملی برای این مالیات‌ها بود.
- کاهش نرخ مالیات بر مصرف^۶ برای فعالیت‌های مرتبط با گردشگری در درجه اول بر هتل‌ها و رستوران‌ها تمرکز داشته و در سال‌های اخیر به‌دنبال روندی گسترده‌تر برای حفظ و یا افزایش استاندارد نرخ‌ها بوده است؛ اگرچه برای اولین بار تنها چند کشور کاهش نرخ مالیات بر رستوران‌ها را اعمال کردند.
- افزایش زیاد در تعداد مالیات‌ها با اهداف زیست‌محیطی به‌منظور تشویق تغییر رفتارهای گردانندگان تورها و یا گردشگران در جهت رفتارهای سازگار با محیط زیست، یا تهیه بودجه مورد نیاز برای مدیریت آثار محیطی فعالیت‌های گردشگری، صورت گرفته است.
- مشوق‌های مالیاتی^۷ به‌منظور ترویج افزایش سرمایه‌گذاری در هتل‌ها و دیگر تسهیلات و زیرساخت‌های تفریحی، افزایش مخارج گردشگران (مانند، طرح بازپرداخت مالیات بر ارزش افزوده/ مالیات کالاها و خدمات) و توسعه گردشگری داخلی، ایجاد و معرفی شده‌اند.
- به‌طور کل، نظارت، ارزیابی و تحلیل آثار مالیات‌ها و مشوق‌های گردشگری، با کاستی‌هایی مواجه است، در نتیجه نمی‌توان از دستیابی به اهداف تعیین شده برای این مالیات‌ها و مشوق‌های مالیاتی بدون آنکه بر رقابت‌پذیری گردشگری آثار شدیدی بگذارند، اطمینان حاصل کرد.

علاوه بر کمک گردشگری به افزایش درآمدهای مالیاتی و حمایت از سرمایه‌گذاری‌های عمومی در گردشگری، اساس مالیات‌های ثابت گردشگری در هر کشور، بسته به انواع مالیات‌های تعیین شده، متفاوت است، چند موضوع کلی که در این زمینه مشهود هستند شامل موارد زیر می‌شود:

- تأمین بودجه برای حفاظت از محیط زیست^۸ و توسعه زیرساخت‌ها برای مدیریت بهتر آثار گردشگری در مناطق حساس و حصول اطمینان از سازگاری فعالیت‌های تجاری با برنامه‌های مدیریتی.

1. Arrival and Departure Levies
2. Security, Passenger Services, and Airport Departures
3. Hotels and accommodation facilities
4. Bed night taxes
5. Accommodation Taxes or Occupancy Taxes
6. Reduced Rates of Consumption Tax
7. Tax Incentives
8. Environmental Protection

به طور مثال، مالیات مراکز اقامتی^۱ در ایسلند از جمله موارد معدودی است که در آن درآمدها صرف ترویج توسعه، نگهداری و حفاظت از مناطق گردشگری طبیعی می شود که تحت مالکیت عمومی بوده و یا توسط صندوق حفاظت از مکان های گردشگری^۲ تحت نظارت قرار می گیرد.

• **جبران هزینه های رفت و آمدهای مسافران در نقاط ورودی، که گمرک،^۴ مهاجرت،^۵ بازرسی امنیتی،^۶ قرنطینه^۷ و صدور ویزای اقامت کوتاه مدت^۸ را شامل می شود.** به طور مثال، در آفریقای جنوبی برای پوشش هزینه های عملیاتی و سرمایه گذاری خدمات متعددی که در فرودگاه ها ارائه می شود، از هر مسافر هزینه خدمات مسافر^۹ اخذ می گردد.

• **تأمین امنیت و ایمنی^{۱۰} افرادی که به یک مقصد سفر کرده، یا از آن به قصد سفر به مقاصد دیگر خارج شده و یا در درون یک مقصد سفر می کنند.** برای مثال، در نیوزیلند در پروازهای داخلی و بین المللی که از فرودگاه نیوزیلند صورت می گیرد، قبل از خروج، هزینه ایمنی مسافر^{۱۱} از وی اخذ می گردد. این مبالغ برای خدمات امنیتی حمل و نقل هوایی^{۱۲} که سازمانی دولتی بوده و مسئول حفظ ایمنی بخش هوایی است، هزینه می شود.

• **تشویق بازدیدکنندگان به خرج کردن در مقصد و ایجاد شغل.^{۱۳}** به طور مثال، در رژیم اشغالگر قدس برای تشویق گردشگران به مصرف بیشتر، مالیات بر ارزش افزوده^{۱۴} تمامی کالاهای خرید شده توسط گردشگران، به آنها برگردانده خواهد شد. در حالی که، در ایرلند کاهش نرخ مالیات بر ارزش افزوده هتل ها و رستوران ها به منظور ترویج گردشگری و ایجاد شغل در این بخش صورت گرفته است.

• **تخصیص بودجه برای فعالیتهای بازاریابی و ترویج^{۱۵} داخلی و بین المللی؛** برای مثال، در مکزیک ۸۰ درصد درآمدهای حاصل شده از مالیات های غیرمهاجرتی،^{۱۶} برای آن دسته از افرادی که با مقاصد گردشگری وارد آن کشور می شوند، به انجمن گردشگری مکزیک اختصاص می یابد، تا با آن بتواند فعالیتهای ترویجی داخلی و بین المللی را حمایت کند.

-
1. Accommodation Tax
 2. Tourism Site Protection Fund
 3. Cost Recovery
 4. Custom
 5. Immigration
 6. Security
 7. Quarantine
 8. Issuing of Short-Term Visa
 9. Passenger Service Charge
 10. Safety and Security
 11. Passenger Security Charge
 12. Aviation Security Service
 13. Spending and job Creation
 14. VAT (value-added tax)
 15. Marketing and Promotion
 16. Non-Immigrant Tax

• تشویق به سرمایه‌گذاری در زیرساخت‌های گردشگری.^۱ برای مثال، در استرالیا نزدیک به ۳۰ سال است که مالیات‌های اعطایی برای هتل‌ها^۲ وجود دارد که سرمایه‌گذاری‌های بیشتر را در این بخش تشویق نماید. با این طرح، سرمایه‌گذاران در هتل‌ها و برنامه‌های توسعه کوتاه‌مدت برای مراکز اقامتی، در مقایسه با سرمایه‌گذاران در ساخت ساختمان‌های جدید دیگر با اهدافی غیر از آنچه ذکر شد، نرخ استهلاک^۳ کمتری پرداخت می‌نمایند.

نظرات متفاوتی در رابطه با آثار مختلف مالیات‌های گردشگری بر روی رقابت‌پذیری و جذابیت مقاصد وجود دارد. اگرچه، به احتمال زیاد ترکیبی از مالیات‌های ثابت گردشگری^۴ و اینکه سیستم مالیاتی چگونه به‌عنوان یک کل، بر بخش گردشگری اثرگذار است، تعیین‌کننده آثار بلندمدت خواهد بود.

آن‌گونه که از تجربیات دیگر کشورها مشخص است، مالیات گردشگری (مالیات‌ها و مشوق‌ها) در تمام کشورها همچنان مسئله مهمی به‌شمار می‌رود، زیرا این صنعت معتقد است که مالیات آثار مهمی بر مشاغل، رشد و رقابت‌پذیری گردشگری دارد. اگرچه، شواهدی مبنی بر وجود رویکردی تعاونی یا مشارکتی^۵ برای مالیات گردشگری وجود دارد، که در نتیجه منجر به نتایجی «روی هم رفته، بسیار رضایتبخش» خواهد بود. یک دیدگاه کلی وجود دارد مبنی بر اینکه مالیات‌های متعدد،^۶ هم مالیات‌های گردشگری و هم مالیات‌های عمومی، مانعی برای کسب‌وکارهای گردشگری بوده و می‌تواند آثار منفی بر رقابت‌پذیری در سطوح بین‌المللی داشته باشد. نمونه‌هایی از نگرانی‌های صنعت در این زمینه در کادر ۲ آورده شده است.

به همین ترتیب، سیاست از نظارت، ارزیابی و تحلیل‌های بهتری از آثار مالیات‌ها و مشوق‌های موجود بهره‌مند خواهد شد و با کمک آنها می‌تواند مطمئن باشد که سیاستگذاران ابزارهای لازم برای سیاستگذاری صحیح در اختیار داشته تا از این طریق بتوانند از رشد بلندمدت پایدار صنعت گردشگری حمایت کنند. این مطلب اگر با یک رویکرد مشترک نسبت به مالیات‌های گردشگری ترکیب شود، می‌تواند به دولت کمک کرده تا علی‌رغم نگرانی‌های ابراز شده توسط این صنعت، میان لزوم افزایش درآمدهای مالیاتی عمومی^۷ و سرمایه‌گذاری برای تسهیلات و خدمات اصلی بازدیدکنندگان تعادل ایجاد کند.

-
1. Investing in Tourism Infrastructure
 2. Concessional Tax Treatment for Hotels
 3. Depreciation Rate
 4. Specific Tourism Levies.
 5. Co-Operative or Participatory Approach.
 6. Multiple Taxes.
 7. General Tax Revenue

کادر ۲. دیدگاه‌های صنعت گردشگری درباره مالیات‌های گردشگری

نمونه‌هایی از نگرانی‌های این صنعت که مربوط به انواع خاصی از مالیات‌ها و دیگر مشکلاتی که به صورت گسترده‌تر به مالیات‌های گردشگری مربوط می‌شوند در زیر آورده شده است:

- دیدگاهی که مالیات‌های مربوط به سفرهای هوایی را عاملی برای آثار منفی بر جذابیت/ رقابت‌پذیری مقاصد و به خصوص مقاصد دوردست می‌دانند. این ادعا توسط وجود شواهدی مبنی بر کاهش تعداد بازدیدکنندگان در مسیرهایی که در برگیرنده اینگونه هزینه‌ها بوده و این مطلب که بسیاری از مجریان برنامه‌ها به مشتریان خود پیشنهاد می‌دهند که برای اجتناب از پرداخت چنین هزینه‌هایی به مقاصد نزدیک پرواز و سپس از آنجا به مقصد نهایی خود سفر کنند، تأیید شده است.

- آثار منفی بالقوه مالیات‌های مصرفی^۱ (مانند مالیات بر ارزش افزوده و مالیات کالاها و خدمات)^۲ بر رقابت‌پذیری گردشگری در نتیجه: ۱. نبود معافیت‌های مالیاتی برای خرید کالاها و خدماتی که توسط بازدیدکنندگان خارجی صورت گرفته، آن هم زمانی که دیگر فعالیت‌های صادراتی از این مزیت برخوردارند، ۲. نبود کاهش در نرخ‌ها یا کاهش نرخ بالاتر برای فعالیت‌های گردشگری (مانند، هتل‌ها و رستوران‌ها) نسبت به آنچه در مقاصد رقیب وجود دارد.

- افزایش در میزان مالیات‌ها، هزینه‌ها و عوارضی که تورگردان‌ها باید پرداخت کنند و نگرانی‌هایی که در رابطه با نبود رابطه شفاف میان این هزینه‌های پرداخت شده و هزینه‌های خدمات ارائه شده وجود دارد. این دیدگاه وجود داشته که بیشتر مالیات‌ها علی‌رغم اهداف تعریف شده برای آنها مبالغ «بیشتری»^۳ می‌گیرند و نیاز به وجود یک رابطه مشخص بین درآمدهای کسب شده از گردشگری و نحوه استفاده از آنها افزایش در هزینه‌های ویزا و مالیات‌های حمل‌ونقل هوایی بیش از میزان تورم، از جمله این موارد هستند.

- آثار نامناسب مالیات‌ها بر شرکت‌های گردشگری (مانند افرادی که در آن شرکت مشغول به کارند) در مقایسه با کسب‌وکارهای بخش‌های دیگر، به دلیل ماهیت نیروی کار انسانی در گردشگری.

- نیاز به وجود درک بهتری از ماهیت مالیات‌ها، شامل تحلیلی از هزینه‌ها و منافع، حساسیت قیمت‌ها و آثار کلی بر رقابت‌پذیری در سطح بین‌المللی که مرتبط با مالیات‌ها، هزینه‌ها و عوارض متعدد هستند.

- اهمیت مشاوره با صنعت گردشگری زمانی که دولت قصد دارد مالیات‌های جدید یا اصلاحاتی در مالیات‌های موجود ایجاد کند که پیامدهای آن شامل صنعت گردشگری نیز می‌شود.

۲. مفاهیم و تعاریف موجود برای مالیات‌های گردشگری

در طبقه‌بندی OECD، واژه «مالیات»^۴ برای توصیف پرداخت‌های اجباری بی‌بازگشت به دولت^۵ استفاده می‌شود، شامل دولت مرکزی، سازمان‌هایی که عملیات آنها تحت کنترل مؤثر خود آنها است، دولت‌های محلی و ایالتی و ادارات آنها، برخی از طرح‌های امنیت اجتماعی و نهادهای دولتی مستقل، به‌استثنای شرکت‌های عمومی. در اغلب کشورها سیستم‌های مالیاتی برپایه دو نوع ابتدایی از مالیات‌ها قرار دارند: مستقیم و غیرمستقیم.^۶ هرچند تمایز میان این دو همیشه آسان نیست، اما می‌توان پایه‌ای

1. Consumption Taxes
2. Goods and Services Tax (GST)
3. Over Collect
4. Tax
5. Compulsory Unrequited Payment to General Government
6. Direct and Indirect

برای این تمایز تعیین کرد. بدین صورت که اگر مالیات‌های مستقیم را آنهایی بدانیم که به صورت «مستقیم» بر درآمد و (احتمالاً) دارایی‌ها^۱ اعمال می‌شوند، درحالی که مالیات‌های غیرمستقیم آنهایی هستند که بر مخارجی که از محل درآمد و دارایی‌ها تأمین می‌شود، مانند خرید کالاها و خدمات (مثل مالیات بر ارزش افزوده) اعمال می‌شوند. اگرچه، ترکیب این گروه‌ها و ویژگی‌های مالیات‌های مربوط به هر کدام (مانند، نرخ یا درصد آن و میزان یا نوع هرگونه تخصیص، معافیت یا کاهش^۲ در آن) می‌تواند در هر کشور متفاوت باشد. (OECD, 2012)

همین‌طور، همیشه نمی‌توان تعیین کرد آیا مخارج و هزینه‌هایی که افراد انجام می‌دهند جزء مالیات‌ها محسوب می‌شوند یا خیر؟ درحالی که عموماً باور بر این است که هزینه‌ها و مخارج متناسب با خدمات و فعالیت‌های خاص انجام گرفته محاسبه می‌شوند، مانند گردشگری که در آن، میزان رابطه بین هزینه‌ها و خدمات ارائه شده ممکن است متفاوت باشد، همان‌طور که میزان رابطه میان مبلغ هزینه‌ها و هزینه فراهم‌سازی خدمات ممکن است با هم تفاوت داشته باشند.

سازمان جهانی گردشگری (UNWTO)، پیش از این مالیات گردشگری را مالیات‌هایی دانسته که «صرفاً قابل اطلاق به گردشگران و صنعت گردشگری بوده و یا اگر مختص صنعت گردشگری نیست، به آن دسته‌ای از مالیات‌ها اطلاق می‌شود که در مقاصد رقیب به صورت‌های مختلف اعمال می‌شود» (UNWTO, 1998). اگرچه، تقریباً کالاها و خدماتی که توسط گردشگران به مصرف می‌رسد، تماماً و یا تا اندازه‌ای، توسط افرادی غیر از گردشگران نیز مورد استفاده قرار می‌گیرد. در این صورت، ممکن است این مطلب مطرح شود که این فعالیت‌های گردشگری نیستند که به آن مالیات تعلق می‌گیرد، بلکه هیچ مبنای مالیاتی را نمی‌توان به آن نسبت داد و هرگونه مقیاس مالی که برای فعالیت‌های گردشگری استفاده می‌شود، اغلب بر فعالیت‌های غیرگردشگری نیز اثرگذار است. (Gago et al., 2009)

در نتیجه، شاید بهتر باشد تا مالیات‌ها، هزینه‌ها و عوارض گردشگری را مالیات‌های غیرمستقیمی بدانیم که در وهله اول بر فعالیت‌های مرتبط با گردشگری اثر گذارند. درآمدهای مالیاتی غیرمستقیم^۳ که در اثر مخارج گردشگران ایجاد شده، یا در نتیجه مالیات‌های عمومی مانند عوارض واردات،^۴ مالیات فروش^۵ یا مالیات بر ارزش افزوده هستند، یا مالیات‌های خاص بر فعالیت‌هایی که در وهله اول مرتبط با گردشگری شناخته می‌شوند مانند، مالیات هتل‌ها و رستوران‌ها، مالیات فرودگاه‌ها، هزینه‌های ویزا و مالیات‌های مربوط به ورود و خروج. (کادر ۳).

-
1. Income and Wealth
 2. Allowance, Exemption, or Reduction
 3. Indirect Tax Receipts
 4. Import Duties
 5. Sales Taxes

کادر ۳. مالیات‌های غیرمستقیم فعالیت‌های گردشگری - مالیات‌های عمومی در مقابل مالیات‌های خاص^۱ گردشگری

مالیات‌های عمومی غیرمستقیم:^۲ اکنون مالیات بر ارزش‌افزوده محور مالیات‌های عمومی غیرمستقیم در بیش از ۱۳۰ کشور است. مالیات بر ارزش‌افزوده بر روی معاملات وضع می‌شود، اگرچه، این مورد در ستون بستانکار و مقابل سررسیدهای مالیاتی در ستون فروش ثبت می‌شود، در نهایت مالیات بر مصرف^۳ محسوب می‌شوند. اگرچه مالیات بر ارزش‌افزوده اغلب برای بیشتر کالاها و خدمات نرخ معلومی دارد، از نظر تئوری امکان‌پذیر و در عمل اتفاق می‌افتد که در برخی بخش‌ها، نرخ‌های مختلفی اعمال شود (مانند، خدمات و کالاهای گردشگری). به‌طور مثال، در بیشتر کشورهای اتحادیه اروپا، نرخ مالیات بر ارزش‌افزوده برای هتل‌ها می‌تواند بین ۴۰ تا ۵۰ درصد کمتر از نرخ عمومی مالیات بر ارزش‌افزوده باشد.

وجود نرخ‌های مالیات‌های غیرمستقیم عمومی مانند مالیات بر ارزش‌افزوده، این مزیت را به‌همراه دارد که هزینه‌های اداری و انطباق را در مقایسه با اجرای مالیات‌های جدید برای گردشگری را به حداقل برساند. از طرف دیگر، از کارایی مالیات بر ارزش‌افزوده به‌عنوان یک طرح برای مالیات گردشگری کاسته خواهد شد، زمانی که سطح دخالت دولت در جمع‌آوری این مالیات نسبت به مکان‌هایی که مشکلات و نگرانی‌های مرتبط با گردشگری وجود دارد، متفاوت است. مالیات بر ارزش‌افزوده به‌عنوان یک مالیات مرکزی ابزار مناسبی نخواهد بود (از آنجایی که آثار آن از مناطق گردشگری فراتر رفته و به احتمال زیاد بر اقتصاد به‌عنوان یک کل، آثار منفی خواهد داشت)، هرچند اگر بتوان مالیات بر ارزش‌افزوده را به‌گونه‌ای تنظیم کرد که تمایزات منطقه‌ای در آن لحاظ شود، این مورد قابل حل است.

مالیات‌های خاص گردشگری: متداول‌ترین مثال برای مالیات‌های غیرمستقیم خاص گردشگری^۴ در دنیا، مالیات برای اتاق هتل^۵ است. این مورد اغلب با احتساب اقامت در تأسیسات هتل‌ها محاسبه می‌شود، اما می‌توان با مالیات از روی قیمت (محاسبه نرخ به‌صورت درصدی از قیمت‌ها)^۶ یا میزان هزینه‌های اضافی (مالیات بر هر واحد)^۷ در هر شب نیز محاسبه شوند. بعضی اوقات این درآمدها برای کمپین‌های بازاریابی مقاصد، یا پروژه‌هایی که برای بهبود کیفیت فعالیت‌های گردشگران یا حفاظت از محیط زیست، مورد استفاده قرار می‌گیرند.

اصلی در امور مالی وجود دارد که معتقد است، مخارج عمومی^۸ باید در مکان‌هایی هدفگذاری شوند که بیشترین منفعت را به‌همراه داشته باشد، درحالی که مالیات‌ها باید در مکان‌هایی هدفگذاری شوند که کمترین ضرر را به آن وارد نمایند؛ با در نظر گرفتن این مطلب که نحوه تهیه پول نباید نحوه مصرف آن را تعیین کند. در عمل، این مطلب برای بخش عمده‌ای از هزینه‌ها و درآمدهای کشورهای OECD صدق می‌کند. اگرچه، شاید گاهی مالیات‌های خاص برای اهداف خاصی جمع‌آوری شوند، درحالی که درآمدهای حاصله تنها مختص به همان هدف نیست.

همین مطلب برای گردشگری نیز صادق است، زمانی که برخی یا تمام درآمدهای حاصل از مالیات‌های مرتبط با گردشگری برای تأمین زیرساخت‌ها و دیگر تأسیسات مورد نیاز برای این صنعت

1. General Vs Specific Taxes
2. General Indirect Taxes
3. Tax On Final Consumption
4. Specific Indirect Tourism Taxation
5. Hotel Room Tax
6. Ad Valorem Tax (With The Rate As A Percentage Of Prices)
7. Ad Quantum Amount (Unit Tax)
8. Public Expenditure

مورد استفاده قرار می‌گیرد و از منظر منابع تجدیدنپذیر، این مالیات‌ها برای حفاظت از محیط‌های طبیعی که گردشگری به شدت به آنها وابسته است، استفاده خواهند شد (برای مثال، مالیات‌های مراکز اقامتی در ایسلند - عایدات^۱ از این طریق صرف تأمین بودجه صندوق حفاظت از مکان‌های گردشگری و توسعه زیرساخت‌های گردشگری در پارک‌های ملی می‌گردد). در چنین مواردی، حداقل بخشی از مالیات‌های وقف شده^۲ یا به‌عنوان وثیقه^۳ تلقی می‌شوند.

۳. لیست مالیات‌ها، هزینه‌ها و عوارض گردشگری

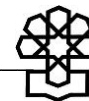
تمرکز برای تهیه این لیست، بر روی مالیات‌ها، هزینه‌ها و عوارض غیرمستقیمی است که در سطوح ملی به اجرا گذاشته شده و در وهله اول بر فعالیت‌های گردشگری که در این شش مجموعه قرار دارند، اثرگذار است:

۱. مالیات‌ها، هزینه‌ها و عوارض مربوط به ورود و خروج از کشورها،
۲. مالیات‌ها، هزینه‌ها و عوارض مربوط به سفرهای هوایی،
۳. مالیات مربوط به هتل‌ها و مراکز اقامتی،
۴. کاهش نرخ مالیات بر مصرف،
۵. مالیات‌هایی با اهداف زیست‌محیطی،
۶. مشوق‌های مالیاتی.

۳-۱. مالیات‌ها، هزینه‌ها و عوارض مربوط به ورود و خروج از کشورها

این مقوله به مالیات‌ها، هزینه‌ها و عوارضی مربوط است که به‌طور معمول شامل افراد می‌شود، اما در برخی موارد متصدیان و/یا خدمه نیز در حین ورود به یک کشور یا خروج از آن توسط هرگونه وسیله حمل‌ونقل باید آن را پرداخت کنند. ویزاها نمونه‌ای از این موارد است، به‌گونه‌ای که دارنده ویزا اجازه دارد تا به کشور تعیین شده وارد شده، از آن خارج شود و یا برای مدت خاصی در آن بماند. موارد مورد نیاز برای ویزا و هزینه‌های مربوطه، بسته به عوامل متعددی می‌توانند با هم تفاوت داشته باشند. این عوامل می‌تواند شامل مدت اقامت، هدف از سفر، کشور مبدأ و سیاست‌های دوجانبه مربوط به ویزا، عوارض جابه‌جایی مسافران، ترانزیت و عوارض خروج یا سوار شدن باشد. این‌گونه مالیات‌ها اغلب برای پوشش هزینه‌های اجرایی مربوط به گمرک، مهاجرت، رفت‌وآمد مسافران و صدور ویزاهای کوتاه‌مدت مورد استفاده قرار می‌گیرند، اما اخیراً برای حمایت از فعالیت‌های بازاریابی و ترویج نیز استفاده می‌شوند.

1. Proceed
2. Dedicated Taxes
3. Hypothecated

در بررسی به عمل آمده از کشورها، ۲۰ کشور از ۳۰ کشور پاسخ‌دهنده، در سطوح ملی یک یا بیش از یک مورد، مالیات‌های مرتبط با ورودی‌ها و خروجی‌ها را شناسایی کردند. برخی از آنها «بسیار قدیمی»^۱ بودند یا به عبارتی در دهه‌های ۱۹۸۰ و ۱۹۹۰ به وجود آمده بودند؛ اگرچه برخی دیگر نیز از سال ۲۰۰۰ به بعد به وجود آمدند. اکثریت آنها به شکل هزینه‌های مرتبط با ویزا بوده که تنها پنج کشور مالیات‌هایی مرتبط با خروجی‌ها یا ترانزیت شناسایی کردند (استرالیا، شیلی، مصر، نیوزیلند و پرتغال). در ذیل جزئیات مالیات‌ها، هزینه‌ها و عوارض گردشگری کشورهای مذکور آورده شده است.

برای دوازده کشور از کشورهای مورد بررسی (اتریش، جمهوری چک، استونی، فرانسه، مجارستان، هلند، لهستان، پرتغال، اسلواکی، اسپانیا، سوئد و سوئیس)، اولین و یا تنها مالیات موجود در این دسته، هزینه‌هایی است که مرتبط با صدور ویزای شینگن برای اقامت‌های کوتاه‌مدت^۲ است (کادر ۴). در حال حاضر ۲۶ کشور عضو ناحیه شینگن هستند که این میزان در سال ۱۹۹۵ یعنی زمانی که ناحیه شینگن برای اولین بار مطرح شد، تنها هفت کشور بوده است (برای اطلاعات بیشتر در زمینه ناحیه شینگن، به کادر ۲ مراجعه کنید). دیگر اعضای OECD، که در ناحیه شینگن قرار دارند شامل، بلژیک، دانمارک، آلمان، یونان، ایسلند، ایتالیا، لوکزامبورگ، نروژ و اسلوانی می‌شوند.

کادر ۴. سیاست‌های مشترک اروپا برای ویزاهای اقامت کوتاه‌مدت

اتحادیه اروپا سیاستی مشترک برای صدور ویزای کوتاه‌مدت اتخاذ کرده است، یعنی ویزاهایی که به مدت سه ماه اعتبار دارد و با صدور ویزایی به نام «ویزای شینگن» به افراد اجازه اقامت داده می‌شود. شهروندان کشورهای دیگر، برای سفر به منطقه شینگن نیاز به ویزا دارند. اتحادیه اروپا لیستی از کشورهایی که شهروندان آنها برای ورود نیاز به ویزا داشته و همین‌طور لیستی از کشورهایی که از داشتن ویزا معاف هستند، در اختیار دارد. این لیست‌ها طی قانونی به شماره ۵۳۹/۲۰۰۱ و اصلاحات انجام شده پس از آن، تهیه و تنظیم شده‌اند. عموماً، ویزای کوتاه‌مدت صادر شده به وسیله کشورهای شینگن، به دارنده خود اجازه می‌دهد تا در مدت ۶ ماهه، حداکثر تا سه ماه به تمام ۲۶ کشور عضو سفر نماید. صدور ویزا برای مقاصد بازدید و برای مدتی بیش از آنچه ذکر شد، به قوانین ملی بستگی دارد.

در حال حاضر هزینه صدور ویزاهای کوتاه‌مدت برای گردشگرانی که در مدت ۶ ماهه و حداکثر تا سه ماه، به نواحی شینگن سفر می‌کنند مبلغ ۶۰ یورو می‌باشد (افزایش آن از مبلغ ۳۵ یورو در سال ۲۰۰۷)، که این مبلغ برای کودکان بین ۶ تا ۱۲ سال ۳۵ یورو می‌باشد. این هزینه‌ها که در هنگام درخواست برای ویزا باید پرداخت شوند، مربوط به هزینه‌های اداری است و این مبلغ در طی دوره‌های مشخص بازبینی می‌شود.

۹ کشور که عضو اتحادیه اروپا نبوده، ولی با آن توافقنامه‌های تسهیل ویزا امضا کرده‌اند (آلبانی، بوسنی و هرزگوین، جمهوری سابق یوگسلاوی، گرجستان، روسیه، صربستان، مولداوی و اوکراین)، برای ویزاهای یکبار و چندبار ورود، باید هزینه‌ای به میزان ۳۵ یورو پرداخت نمایند.

همان‌گونه که در کادر بالا به آن اشاره شد، صدور ویزاهای بلندمدت برای ناحیه شینگن باید مطابق با قوانین ملی کشور مورد نظر باشد. برای مثال، در جمهوری چک، هزینه مربوط به ویزاهای بلندمدت و

1. Long-Standing

2. Schengen Short-Stay Visa

همین‌طور ترکیبی از ویزاهای بلندمدت و کوتاه‌مدت، به ترتیب برابر با ۲۵۰۰ کرون و ۲۸۰۰ کرون است. در استرالیا، عوارض جابه‌جایی مسافران^۱ که از افراد در حال خروج از کشور اخذ می‌گردد (۱۲) سال به بالا)، برای اولین بار در سال ۱۹۷۸ به‌عنوان مالیات خروج^۲ اخذ می‌شد که در سال ۱۹۹۵ به عوارض جابه‌جایی مسافران تغییر نام داد. این عوارض به‌منظور جبران هزینه‌های گمرک، مهاجرت و قرنطینه مسافران و همین‌طور صدور ویزاهای کوتاه‌مدت از افراد گرفته می‌شود. عوارض جابه‌جایی مسافران برای استفاده در موارد خاصی در نظر گرفته نشده است. اگرچه در سال ۲۰۱۲، دولت استرالیا اعلام کرد که مبلغ ۴۸/۵ میلیون دلار استرالیا ناشی از عوارض، به صندوق بازاریابی آسیا^۳ و مبلغ دیگری به همین مقدار و ناشی از عوارض به توسعه منطقه‌ای صنعت گردشگری و برای کمک به افزایش کیفیت خدمات و محصولات گردشگری این کشور، اختصاص داده خواهد شد. نرخ این عوارض از ۳۸ دلار استرالیا در سال ۲۰۰۸، به ۴۷ دلار در سال ۲۰۱۲ رسیده و در حال حاضر این مبلغ ۵۵ دلار است. در پاسخ به نگرانی‌های موجود در رابطه با این افزایش اخیر که گفته می‌شود رقابت‌پذیری بخش گردشگری را در استرالیا تضعیف کرده است، دولت در تاریخ ۱۱ اکتبر ۲۰۱۳ اعلام کرد که عوارض جابه‌جایی مسافران در طول دوره فعالیت پارلمان فعلی تغییر نخواهد کرد.

جریان گردشگری بازدیدکننده^۴ و اجازه سفر الکترونیکی^۵ این امکان را به بازدیدکنندگان واجد شرایط می‌دهد تا برای مقاصد گردشگری به استرالیا سفر کرده و وارد آن کشور شوند. هزینه فعلی درخواست اجازه سفر الکترونیکی برای افرادی که از طریق اینترنت و سایت رسمی آن اقدام نمایند، ۲۰ دلار استرالیا است (از شهروندان کشورهای واجد شرایط). دولت هیچ هزینه‌ای از افرادی که از طریق آژانس‌های مسافرتی یا هواپیمایی برای دریافت اجازه سفر الکترونیکی اقدام نمایند، دریافت نمی‌کند، اما ممکن است این آژانس‌ها برای کاری که انجام می‌دهند هزینه دریافت کنند. هزینه ویزای جریان گردشگری بازدیدکننده، برای افرادی که واجد شرایط دریافت اجازه سفر الکترونیکی نیستند و از خارج از استرالیا برای دریافت ویزا اقدام می‌کنند، مبلغ ۱۱۵ دلار (از ۱۰۰ دلار در سال ۲۰۰۹) خواهد بود و اگر از داخل کشور درخواست ویزا صورت بگیرد، مبلغ ۲۹۰ دلار (از ۲۴۰ دلار در سال ۲۰۰۹) اخذ خواهد شد.

ویزای تعطیلات کاری^۶ یک برنامه دوطرفه می‌باشد که هدف آن پرورش هرچه بهتر روابط و تبادل فرهنگی میان استرالیا و کشورهای همکار بوده (در حال حاضر ۱۹ کشور) و توجه آن معطوف به بزرگسالان جوان است. این برنامه در سال ۱۹۹۵ مطرح شد و هزینه کنونی آن ۳۶۵ دلار می‌باشد (از

-
1. Passenger Movement Charge (PMC)
 2. Departure Tax
 3. Asia Marketin Fund
 4. Visitor Tourist Stream Visa
 5. Elactronic Travel Authority
 6. Working Holiday Visa

۱۹۵ دلار در سال ۲۰۰۹). *ویزای کار و تعطیلات*^۱ نیز به همین صورت یک برنامه دوجانبه برای کار و تعطیلات است که با توافق میان ۱۰ کشور همکار منعقد شد. این برنامه در سال ۲۰۰۵ معرفی شده و مبلغ آن از ۱۹۵ دلار در سال ۲۰۰۹ به ۳۶۵ دلار در حال حاضر افزایش یافت. هزینه‌های درخواست ویزا برای استرالیا به صورت دوره‌ای مورد بررسی قرار گرفته و عمدتاً به صورت سالیانه، در اول ماه جولای برای احتساب تورم نمایه سازمان‌دهی می‌شوند.

در *شیلی*، تمام مسافران به غیر از موارد زیر باید *مالیات سوار شدن*^۲ بپردازند: کودکان زیر دو سال، مسافران ترانزیت، دیپلمات‌های کشورهای به رسمیت شناخته شده توسط شیلی، نمایندگانی که برای حضور در جلسات بین‌المللی سفر می‌کنند و خدمه پرواز. اخذ این مالیات در سال ۲۰۰۵ شروع شده و مبلغ فعلی آن ۳۰ دلار آمریکا است (از ۲۶ دلار در سال ۲۰۰۸) و درآمد حاصل از آن صرف نگهداری از تأسیسات فرودگاه می‌شود.

از سال ۲۰۰۵، هر فرد خارجی برای سفر به شیلی به صورت کوتاه‌مدت و با اهداف تفریحی، ورزشی، سلامت، تحصیلی، تجارت، دیدار از خانواده، مذهبی و دیگر اهداف مشابه، باید یک *ویزای گردشگری*^۳ داشته باشد. نرخ ویزای گردشگری برای کشورهای مختلف تفاوت دارد، البته اتباع کشورهاییی که با شیلی قرارداد سفر بدون ویزا دارند، نیازی به تهیه این ویزا ندارند.

یکی دیگر از مواردی که در سال ۲۰۰۵ مطرح شد، *هزینه متقابل*^۴ بود که برای بازدیدکنندگانی که از کشورهای آلبانی، استرالیا، کانادا، آمریکا و مکزیک به شیلی سفر می‌کنند در نظر گرفته شد و مبلغ آن با توجه به هزینه‌ای که در آن کشورها اخذ می‌گردد، متفاوت است.

در *کرواسی*، شهروندان خارجی از کشورهای مشخص شده، برای ورود به این کشور نیاز به *ویزای کوتاه‌مدت گردشگری*^۵ دارند. هزینه این ویزا که در تاریخ آوریل ۲۰۱۳ مطرح شد، مبلغ ۳۵ یورو است (مبلغ ۶۹ یورو برای درخواست‌های فوری) و درآمدهای حاصل از آن برای کمک به پوشش هزینه‌های اجرایی مصرف می‌شود. در راستای ورود کرواسی به اتحادیه اروپا در تاریخ ۱ جولای ۲۰۱۳، سیستم ویزای این کشور در این تاریخ با این سیستم در اتحادیه اروپا کاملاً هماهنگ شد.

در کشور *مصر*، هر گردشگر به هنگام ورود از درگاه‌های ورودی این کشور باید هزینه *ویزای*^۶ پرداخت کند. هزینه فعلی برای این ویزا از ۱۵ دلار شروع شده و برای هر کشور بسته به هزینه‌های اداری مربوط به آن متفاوت خواهد بود. این هزینه در تاریخ ۱ نوامبر ۲۰۱۳ به ۲۵ دلار افزایش یافت.

-
1. Work and Holiday Visa
 2. Boarding Taxes
 3. Tourism Visa
 4. Reciprocity Fee
 5. Short-Term Tourism Visa
 6. Visa Fee

به همین ترتیب، عوارض خروج^۱ نیز باید توسط گردشگرانی که از مصر خارج می‌شوند، پرداخت شود. هزینه آن در تاریخ ۱ می ۲۰۱۳ مبلغ ۱۵ دلار بوده است، و در حال حاضر ۲۰ دلار می‌باشد (به غیر از شهرهای شرم‌الشیخ و غردقه^۲ که از تاریخ ۱ نوامبر ۲۰۱۳ افزایش نرخ داشته‌اند).

از سال ۲۰۰۵ در رژیم اشغالگر قدس، برای پوشش هزینه‌های بررسی درخواست ویزا، هزینه‌ای برای ویزای گردشگری اخذ می‌شود. هر فردی که به‌عنوان گردشگر وارد این کشور شده و کشور او جزء تفاهمنامه لغو ویزای رژیم اشغالگر قدس^۳ نیست، ملزم به پرداخت این هزینه است. مبلغ فعلی این ویزا ۹۰ شیکل^۴ است، که این مبلغ در طی پنج سال گذشته با هیچ‌گونه افزایشی روبرو نبوده است.

اجازه مهاجرت (مالیات غیرمهاجرتی)^۵ برای افرادی که با اهداف گردشگری سفر می‌کنند، در سال ۱۹۹۹ در مکزیک مطرح شد. هزینه فعلی آن ۲۹۵ پیزو^۶ است (از ۲۳۷ پیزو در سال ۱۹۹۹)، که تمام افراد خارجی که برای بازدید از مکزیک وارد آن می‌شوند، باید آن را پرداخت کنند، البته به‌استثنای آنهایی که از طریق زمینی و برای اقامت کمتر از ۷ روز وارد مکزیک می‌شوند. درآمدهای به‌دست آمده برای پرورش گردشگری در مکزیک صرف می‌شود که ۸۰ درصد آن (از ۵۰ درصد در سال ۲۰۰۲ و ۷۰ درصد در سال ۲۰۰۶) به‌صورت مستقیم در اختیار انجمن گردشگری مکزیک قرار می‌گیرد که مسئولیت ترویج گردشگری داخلی و بین‌المللی را برعهده دارد. (کادر ۵)

-
1. Departure Charge
 2. Sharm El Sheikh and Hurghada
 3. Israel's Visa Waiver Agreement
 4. NIS
 5. Immigration Permit (Non-Immigrant Tax)
 6. MXN

کادر ۵. استفاده از درآمدهای کسب شده از مالیات غیرمهاجرتی

برای ترویج گردشگری در مکزیک

کنگره مکزیک^۱ در تاریخ ۳۱ دسامبر ۱۹۹۸، مالیات غیرمهاجرتی را تصویب کرد، که این مالیات در واقع نرخ ثابتی به مبلغ ۲۳۷ پزو (تقریباً برابر با ۲۰ دلار) بوده و برای نظارت و رسیدگی به فعالیت‌های مهاجرتی مورد استفاده قرار می‌گیرد.

در همین زمان، مؤسسات گردشگری مکزیک با محدودیت بودجه مواجه بودند که بر ترویج مؤثر گردشگری اثرگذار بود. این وضعیت لزوم وجود راه‌های جایگزین برای برنامه‌ریزی و سرمایه‌گذاری در فعالیت‌های ترویجی برای جذب گردشگران بین‌المللی را نمایان ساخت. در نتیجه، دولت مکزیک برای تأمین مالی و ایجاد فعالیت‌های ترویجی، یک استراتژی جدید ایجاد کرد.

دولت مکزیک در ماه می سال ۱۹۹۹، انجمن گردشگری مکزیک^۲ را به‌عنوان یک شرکت دولتی ایجاد کرد. این انجمن مسئول هماهنگی، طراحی و توسعه استراتژی‌های ملی و بین‌المللی برای ترویج گردشگری بوده که به‌صورت نزدیک با دولت محلی و بخش خصوصی همکاری می‌کند. دولت مکزیک تصمیم گرفت تا با کمک درآمدهای مالیات‌های غیرمهاجرتی این انجمن را حمایت کند. در سال ۲۰۰۱، این مالیات‌ها مبلغ ۳۳ میلیون پزو از کل بودجه مورد نیاز این انجمن را تأمین کرد که تقریباً برابر با ۵/۷ درصد کل بودجه این انجمن بود.

در طی سال‌های بعد، اصلاحاتی که در قانون وظایف فدرال اتفاق افتاد، اهمیت ترویج گردشگری برای دولت مکزیک را تأیید نمود. از سال ۲۰۰۲، درصد بیشتری از کل درآمدهای مالیات غیرمهاجرتی به انجمن اختصاص پیدا کرد، ۵۰ درصد برای مسائل مهاجرتی و ۵۰ درصد برای انجمن گردشگری. در سال ۲۰۰۷، بنا بر این شد که تنها ۲۰ درصد کل این درآمدها به فعالیت‌های مهاجرتی و ۸۰ درصد باقی‌مانده به گردشگری اختصاص یابد. طبق قانون، ۱۰ درصد به صندوق ملی توسعه گردشگری^۳ اختصاص می‌یابد، که برای پروژه‌های تحقیقاتی و زیرساختی با هدف بهبود مقاصد گردشگری مصرف خواهد شد.

تا پایان سال ۲۰۱۱، مبلغ مشارکت مالیات غیرمهاجرتی در کل بودجه برابر با ۱,۶۴۹/۵ میلیون بود که تقریباً برابر با ۶۰/۷ درصد از کل بودجه را تشکیل می‌دهد. تنها در یک دهه، از سال ۲۰۰۱ تا ۲۰۱۱، بودجه اختصاص یافته برای ارتقای برند کشور و تقویت تصویر مکزیک در گوشه و کنار جهان، حدوداً ۵۰۰۰ درصد افزایش داشته است.

به‌علاوه، *ویزاهای عادی*^۴ برای پاسپورت‌های خارجی، نیازمند پرداخت هزینه‌ای برای انجام خدمات کنسولی^۵ است. این هزینه تمام بازدیدکنندگان خارجی از مکزیک را شامل شده که در مواردی مطابق با تفاهمنامه‌های وزارت امور خارجه برای ارتقای گردشگری و تجارت و همین‌طور تبادلات فرهنگی، شامل معافیت‌هایی می‌شود. مبلغ قابل پرداخت برای این ویزا که در سال ۲۰۰۵ مطرح شد، برای هر فرد ۵۳۵ پزو است (اگر این خدمات در مکزیک ارائه شوند، شامل ۵۰ درصد کاهش خواهند بود).

بازدیدکنندگان از *نیوزیلند* باید هزینه‌ای برای *ویزای بازدیدکننده*^۶ پرداخت نمایند، اگرچه توافقنامه‌هایی برای ۶۰ کشور موجود است که نیاز به ویزای کوتاه‌مدت برای آن کشورها برداشته شده

1. Mexican Congress
2. Mexico Tourism Board
3. National Fund for Tourism Development
4. Ordinary Visa
5. Consular Services
6. Visitor Visa

است. نرخ فعلی درخواست این ویزا، مبلغ ۱۳۰ دلار نیوزیلند برای متقاضیان از کشور استرالیا و جزایر اقیانوس آرام و ۱۶۵ دلار برای متقاضیان داخل کشور نیوزیلند و یا خارج از آن، تعیین شده است. به‌علاوه، ویزاهای ترانزیتی^۱ برای افرادی که کمتر از ۲۴ ساعت و در مسیر سفر به مقاصد دیگر در نیوزیلند توقف دارند، الزامی بوده و مبلغ فعلی آن ۱۴۰ دلار تعیین شده است (علاوه بر ۶۰ کشوری که با نیوزیلند توافقنامه لغو روادید دارند، ۲۲ کشور دیگر نیز از پرداخت این هزینه معاف هستند). در هر دو مورد، این هزینه‌ها برای پوشش هزینه‌های اداری آماده‌سازی ویزا و تأمین امنیت مرزها مورد استفاده قرار می‌گیرند.

بازدیدکنندگانی که از چین و به‌صورت تورهای گروهی به نیوزیلند سفر می‌کنند، ملزم به پرداخت هزینه‌ای برای ویزای گروه بازدیدکنندگان از چین^۲ هستند. هزینه کنونی این ویزا برای هر فردی که به‌عنوان عضوی از طرح وضعیت مقاصد تأیید شده سفر می‌کند، برابر با ۵۰ دلار بوده و برای افرادی که با تور سفر کرده و جزئی از این طرح نیستند، برابر با ۸۰ دلار است. این مبالغ نیز برای پوشش هزینه‌های اداری آماده‌سازی ویزا و تأمین امنیت مرزها استفاده می‌شود که البته به‌دلیل ماهیت گروهی بودن این تورها کمتر خواهد بود.

کشور **پرتغال**، به غیر از ویزای شینگن برای سفرهای کوتاه‌مدت، هزینه‌های دیگری نیز در سال ۲۰۰۵ مطرح کرد که افراد خارجی برای ورود به این کشور ملزم به پرداخت آنها هستند، مانند ویزای اقامت کوتاه‌مدتی که در مرزها برای افراد صادر می‌شود - که هزینه آن برای سفر با دلایل خاص یا غیرمنتظره (۸۵ یورو) است و هزینه‌هایی که باید توسط متصدیان برای کنترل مرزها در کشتی‌ها (۳۲۰ یورو) و در فرودگاه‌ها (۲۱۳ یورو)، پرداخت شود. گروهی از مالیات‌های دیگر با عنوان مالیات‌های مرزی^۳ نیز در سال ۲۰۰۵ مطرح شد که شامل موارد زیر می‌شود: عوارض ورود و خروج (به مبلغ ۳ یورو برای هر مسافر)، خارج شدن کشتی‌ها از بندرگاه‌ها (۸۰ یورو برای هر کشتی) و خارج شدن خدمه از کشتی و ورود به خاک یک کشور (۱ یورو). این هزینه‌ها برای پنج سال گذشته تغییری نداشته‌اند.

در **آفریقای جنوبی**، شهروندان کشورهای دیگر که برای اهداف گردشگری یا تجارت قصد بازدید کوتاه‌مدت از این کشور را دارند (۹۰ روز یا کمتر)، به ویزای بازدیدکنندگان نیاز دارند. هزینه‌های اداری صدور این ویزا که در سال ۲۰۰۲ معرفی شد، برابر با ۴۲۵ رند (به‌طور متوسط) بوده و طی پنج سال گذشته تغییری در نرخ آن رخ نداده است.

1. Transit Visas
2. China Group Visitor Visa
3. Port Taxes

۲-۳. مالیات‌ها، هزینه‌ها و عوارض مربوط به سفرهای هوایی

در بسیاری از کشورها، مالیات ورود و خروج به‌خصوص مالیات مربوط به سفرهای هوایی پدیده‌ای جدید به‌شمار می‌رود، که در واقع نمایانگر رشد و مقرون به صرفه بودن سفرهای هوایی بین‌المللی در ۲۰ سال گذشته و به‌خصوص با شروع قرن جدید است. در عوض این رشد، منجر به افزایش هزینه‌های مربوط به تأمین زیرساخت‌های لازم، امنیت و خدمات به مسافران و نگرانی‌های روزافزون درباره آثار این رشد بر محیط زیست، شده است. کشورها در پاسخ به این مطلب، مالیات‌ها، هزینه‌ها و عوارضی را مطرح کردند که بتواند در تأمین مخارج روزافزون ارائه خدمات و در مواردی تشویق به رفتارهای سازگار با محیط زیست به آنها کمک کند.

در میان کشورهای مورد بررسی، ۱۶ کشور موفق شدند یک مالیات یا بیشتر را شناسایی کنند که به‌طور خاص به سفرهای هوایی در سطوح ملی مربوط باشد. بیشتر این مالیات‌ها به شکل عوارض فرودگاهی^۱ بوده (شامل، هزینه‌های فرود و انتظار هواپیماها،^۲ عوارض قرار دادن هواپیما در فرودگاه^۳ و عوارض پایانه‌های هوایی^۴)، که در اکثر فرودگاه‌های بین‌المللی اعمال می‌شود و درآمدهای این مالیات‌ها صرف پوشش هزینه‌های فرودگاهی شده و اغلب در فرودگاه‌های مختلف در یک کشور متفاوت است. دیگر دسته‌های اصلی مالیات‌ها شامل مالیات، هزینه‌ها و عوارض مربوط به امنیت و خروج از فرودگاه^۵ (مانند مالیات حمل‌ونقل هوایی^۶، مالیات بلیت هواپیما^۷ و عوارض گمرکی مسافران هوایی^۸) می‌باشد، که جزئیات آن در زیر آمده است:

مالیات حمل‌ونقل هوایی در استرالیا در سال ۲۰۱۱ مطرح شد، بدین صورت که هر مسافری که توسط فرودگاه‌های استرالیا از کشور خارج می‌شود باید آن را بپردازد، مگر اینکه شامل معافیت شود. هدف از اعمال این مالیات تحریک رفتار سازگار با محیط به‌واسطه افزایش قیمت بلیت‌ها است. نرخ فعلی آن برای پروازها در مسافت‌های کوتاه (۷ یورو)، متوسط (۱۵ یورو) و طولانی (۳۵ یورو) می‌باشد، که از ژانویه ۲۰۱۳ اجرا شد. نرخ مربوط به پرواز در مسافت‌های کوتاه و متوسط پس از تجدیدنظر، از نرخ ابتدایی تعیین شده برای آنها یعنی ۸ و ۲۰ یورو کاهش یافت، درحالی که نرخ مصوب برای مسافت‌های طولانی بدون تغییر باقی ماند. این مالیات در تاریخ سپتامبر ۲۰۱۴ مجدداً بررسی می‌شود. در *کرواسی*، هم مسافران داخلی و هم بین‌المللی که از فرودگاه‌ها سفر می‌کنند، باید هزینه

1. Airport Charges
2. Aircraft Landing and Waiting Fees
3. Aircraft Parking Charges
4. Terminal Charges
5. Security and Airport Departures
6. Air Transport Levy
7. Air Ticket Tax
8. Air Passenger Duty (APD)

خروج^۱ بپردازند (به‌استثنای مسافران ترانزیت، مسافرانی با بلیت‌هایی با شناسه خدمات ۰۰ و ۹۰ و کودکان زیر ۲ سال). این مالیات در سال ۲۰۱۰ معرفی شد و هزینه آن از آن زمان تا به حال ۱/۳۷ یورو برای پروازهای بین‌المللی و ۰/۶۸ یورو برای پروازهای داخلی و حمل‌ونقل است. درآمدهای به دست آمده از این طریق برای تأمین مالی آژانس حمل‌ونقل هوایی کشور کرواسی صرف می‌شود.

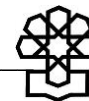
در **جمهوری چک** دو نوع اصلی از مالیات‌های هوایی^۲ وجود دارند که تنها مسافرانی که از فرودگاه شهر پراگ برای خروج یا ترانزیت استفاده می‌کنند، ملزم به پرداخت هر دو نوع این مالیات‌ها هستند. مالیات خروج در پنج سال گذشته، مبلغ آن از ۵۲۵ کرون به ۵۶۵ کرون در حال حاضر رسیده است، در حالی که مالیات ترانزیت^۳ در همین بازه زمانی از ۱۹۰ کرون به ۲۰۵ کرون افزایش یافته است.

عوارض فرودگاهی برای مسافران^۴ به‌منظور پوشش هزینه‌های فرودگاهی تعیین شده که هر مسافری به غیر از مسافران ترانزیت که از استونی با پروازهای خارجی سفر می‌کنند، باید آن را پرداخت نمایند. هزینه این مالیات که برای پوشش هزینه‌های فرودگاهی در نظر گرفته شده است، با کاهش سالیانه از مبلغ ۹/۹۱ در سال ۲۰۰۸ به مبلغ ۷/۹۳ در سال ۲۰۰۹ و مبلغ ۷/۰۳ در حال حاضر رسیده است.

مالیات هواپیمایی کشوری^۵ در فرانسه، مالیاتی است که باید توسط هر حامل هوایی عمومی که مسافر، بار و/یا بسته پستی را از قلمرو فرانسه سوار می‌کند، بپردازد. مالیات هواپیمایی کشوری در سال ۲۰۰۶ تصویب شد و نرخ‌های کنونی آن برابر است با: ۱. مبلغ ۳۱/۴ یورو برای هر مسافری که به قصد سفر در درون فرانسه و یا به مقصد دیگر کشورهای عضو اتحادیه اروپا سوار هواپیما می‌شود (یا هر منطقه دیگری که عضو تفاهمنامه منطقه اقتصادی اروپا و یا اتحادیه سوئد هستند)، که این مبلغ در سال ۲۰۰۸ برابر با ۳/۹۲ یورو بوده است. ۲. مبلغ ۷/۷۵ یورو برای هر مسافری که جهت سفر به مقاصد دیگر سوار هواپیما می‌شود، که این مبلغ نیز در سال ۲۰۰۸ برابر با ۷/۰۴ یورو بوده است.

مالیات مسئولیت مشترک برای بلیت‌های هواپیما^۶ باید به تعداد مسافرانی که از فرانسه (چه به قصد سفر در درون فرانسه یا خارج از آن) سوار یک هواپیما می‌شوند و البته به غیر از مسافران ترانزیت، پرداخت شود. این مالیات در سال ۲۰۰۶ مطرح شد و مبالغ قابل پرداخت برای آن مطابق زیر است: ۱. مبلغ ۱ یورو برای تمام مسافرانی که در درون فرانسه، به مقاصد بخش‌ها و سرزمین‌های خارجی فرانسه، یا دیگر کشورهای عضو اتحادیه اروپا سفر می‌کنند (یا هر منطقه دیگری که عضو

-
1. Departure Fee
 2. Air levies
 3. Transit Tax
 4. Airport Passenger Charge
 5. Civil Aviation Tax (CAT)
 6. Solidarty Tax on Aircraft Tickets

تفاهمنامه منطقه اقتصادی اروپا و یا اتحادیه سوئد هستند). ۲. مبلغ ۴ یورو برای مسافرانی که به دیگر مناطق سفر می‌کنند. نرخ این مالیات طی پنج سال گذشته ثابت بوده است.

مالیات بلیت هواپیمایی^۱ آلمان در سال ۲۰۱۱ معرفی شد و هدف از آن ترغیب رفتار سازگار با محیط زیست از طریق افزایش قیمت بلیت‌ها بود. این مالیات‌ها به دسته‌های مختلف تقسیم شده و در زمان رزرو جا برای مسافرانی که قصد خروج از طریق فرودگاه‌های آلمان را دارند، اخذ می‌شوند. (کادر ۶)

کادر ۶. مالیات بلیت هواپیمایی آلمان

مبلغ قابل پرداخت برای این مالیات با توجه به فاصله مقاصد نهایی از فرودگاه مورد نظر در آلمان تعیین می‌گردد و به سه گروه تقسیم می‌شود. کودکان زیر دو سال؛ پروازهای اختصاصی برای مقامات عالی‌رتبه، اهداف نظامی و پزشکی؛ ساکنان جزیره‌ها که برای سفر به یا از این جزایر نمی‌توانند از راه‌های زمینی استفاده نمایند و اعضای خدمه، همگی از پرداخت این مالیات معاف هستند.

نرخ فعلی برای این سه گروه (اعلام شده در تاریخ ۱ ژانویه ۲۰۱۲) مطابق زیر می‌باشد:

۱. برای پروازهایی که در داخل اتحادیه اروپا، مناطق عضو انجمن تجارت آزاد اروپا یا مناطقی با مسافت‌های مشابه آن صورت می‌گیرد، مالیاتی که برای هر فرد تعیین شده برابر با ۷/۵۰ یورو است.
 ۲. برای مسافت‌هایی تا فاصله ۶۰۰۰ کیلومتر، این مبلغ به ۲۳/۴۳ یورو برای هر فرد افزایش می‌یابد.
 ۳. برای مسافت‌های طولانی‌تر، مالیات قابل پرداخت برای هر فرد ۴۲/۱۸ یورو تعیین شده است.
- برای پروازهایی که در آنها جابه‌جایی صورت گرفته یا بین راه توقف دارند، مالیات را باید تنها برای اولین مقصد محاسبه و اخذ کرد. اگر یک سفر توسط یک توقف طولانی‌تر (۱۲ یا ۲۴ ساعت) در آلمان تقسیم شود، این مالیات باید دوباره پرداخت شود. نرخ هر کدام از این گروه‌ها قبل از سال ۲۰۱۲ به ترتیب برابر با ۸، ۲۵ و ۴۵ یورو بوده است.

در سال ۲۰۰۱ در یونان، مالیات مسافر (عوارض توسعه و نوسازی فرودگاه)^۲ مطرح شد، که در آن هر مسافری (بالای ۵ سال سن) که از فرودگاه‌های آن کشور سفر می‌کند، به غیر از مسافران ترانزیت و مسافرانی که می‌خواهند با وسیله نقلیه دیگری سفر کنند، ملزم به پرداخت این مالیات هستند. تمام درآمدهای ناشی از عوارض توسعه و نوسازی فرودگاه برای تأمین مالی عملیات‌ها و هزینه‌های سرمایه‌گذاری در فرودگاه‌های کشور، شامل تجهیز، نگهداری، بهبود و توسعه به مصرف خواهند رسید. نرخ کنونی مالیات مسافر برای افرادی که به مقاصد غیر از اتحادیه اروپا سفر می‌کنند، برابر با ۲۲ یورو و برای آنهایی که به اتحادیه اروپا، منطقه اقتصادی اروپا (نروژ، ایسلند، لیختن‌اشتاین) و سوئیس سفر می‌کنند، برابر با ۱۲ یورو است.

مالیات مربوط به سفرهای هوایی در ایرلند در سال ۲۰۰۹ مطرح شد و هر مسافری که این کشور را از طریق آسمان ترک می‌نماید، ملزم به پرداخت آن است. در ابتدا، نسبت به فاصله مقاصد از

1. Air Tichet Tax

2. Passenger Tax (Airport Development and Modernisation Charge- ADMC)

فرودگاه دوبلین، دو گروه نرخ برای این مالیات وضع شد: ۲ یورو برای هر نفر که به مقاصد تا فاصله ۳۰۰ کیلومتری این فرودگاه و ۱۰ یورو برای هر مسافری که به دیگر مقاصد پرواز می‌کردند. در ماه مارس ۲۰۱۱، نرخ استاندارد به مبلغ ۳ یورو برای هر نفر تعیین شد و در اکتبر سال ۲۰۱۳ اعلام شد که در تاریخ آپریل سال ۲۰۱۴ دیگر مبلغی اخذ نخواهد شد.

حذف مالیات مربوط به سفرهای هوایی بخشی از فرآیند تخصیص خطوط هواپیمایی جدید برای ایرلند است. زمانی که این مطلب اعلام شد، دولت بیان کرد که عکس‌العمل خطوط هواپیمایی به این تغییر را بررسی خواهد کرد و اگر این کار آثار مورد نظر را نداشته باشد، این مالیات مجدداً اعمال خواهد شد. پاسخ اولیه خطوط هواپیمایی بسیار مثبت بود و تأیید ایجاد تعدادی خطوط هوایی جدید برای فرودگاه‌های ایرلند در سال ۲۰۱۴ را به همراه داشت.

رژیم اشغالگر قدس مالیات‌های عوارض حمل‌ونقل هوایی و عوارض گمرکی مسافران هوایی^۱ را در سال ۱۹۹۴ بدین نحو معرفی کرد: هر مسافری که قصد دارد از طریق آسمان وارد این کشور شده یا از آن خارج شود ملزم به پرداخت این مالیات‌ها است. هدف از اخذ این مالیات‌ها صرفاً ایجاد درآمدهایی برای پوشش هزینه‌های امنیت و رفت و آمدهای مسافران در فرودگاه‌های بین‌المللی بوده و نرخ فعلی آن ۱۳ دلار برای هر مسافر است که این نرخ در پنج سال گذشته افزایشی نداشته است.

تمام مسافرانی که با پرواز از فرودگاه نیوزیلند سفر می‌کنند، ملزم به پرداخت مالیات / امنیت هواپیمایی کشوری^۲ هستند، که از درآمدهای آن برای تأمین بودجه برنامه نظارت بر تأمین امنیت سازمان هواپیمایی کشوری استفاده می‌شود و این برنامه از امنیت هواپیماهایی که در داخل کشور پرواز می‌کنند، اطمینان حاصل می‌کند. این مالیات در سال ۲۰۰۲ مطرح شد و نرخ آن از ۱ دلار نیوزیلند در سال ۲۰۱۲ به نرخ ثابت ۱/۵ دلار رسیده است.

عوارض تأمین امنیت مسافران داخلی و بین‌المللی^۳ در سال ۱۹۹۸ معرفی شد که این مالیات به مسافران قبل از خروج آنها و برحسب پروازهای داخلی و بین‌المللی که از فرودگاه‌های نیوزیلند اتفاق می‌افتد، تعلق می‌گیرد که در واقع مبلغ آن با قیمت بلیت محاسبه می‌شود. (کادر ۷)

1. Air Transport Charge and Air Passenger Duty
2. Civil Aviation Safeties Levy
3. International and Domestic Passenger Security Charges

کادر ۷. عوارض تأمین امنیت مسافران داخلی و بین‌المللی

عوارض تأمین امنیت مسافران داخلی و بین‌المللی نیوزیلند بودجه مورد نیاز برای خدمات امنیت هواپیمایی^۱ که سازمانی دولتی و مسئول تأمین امنیت بخش هواپیمایی می‌باشد را تأمین می‌نماید. در حال حاضر، خدمات امنیت هواپیمایی در شش فرودگاه تعیین شده برای برنامه‌های امنیتی در نیوزیلند فعالیت می‌کند: آکلند، رُتروا، ولینگتون، کرایست چرچ، دانیدین و کوئین استون.^۲ فعالیت‌های امنیتی آن شامل پنج برنامه اصلی می‌شود:

۱. بررسی مسافران و بارهای دستی آنها،
۲. بررسی بارهای تحویل داده شده،
۳. کنترل بر راه‌های دسترسی به فرودگاه،
۴. نظارت بر کارکنان فرودگاه،

۵. مدیریت سیستم کارت شناسایی^۳ در فرودگاه برای مناطقی با دسترسی محدود.

مبلغ عوارض تأمین امنیت مسافران بین‌المللی در حال حاضر ۱۱/۹۸ دلار (به انضمام مالیات کالاها و خدمات) نیوزیلند تعیین شده است، که این مبلغ در سال ۲۰۱۱ برابر با ۱۰/۲۲ دلار و در سال ۲۰۱۳ برابر با ۸ دلار بوده است. عوارض تأمین امنیت مسافران داخلی، در سال ۲۰۰۲، مبلغ ۲/۸۰ دلار، در سال ۲۰۱۳، مبلغ ۳/۷۰ دلار و در حال حاضر برابر با ۴/۶۰ دلار نیوزیلند می‌باشد.

کسانی که از پرداخت عوارض تأمین امنیت مسافران معاف هستند شامل افراد زیر می‌شوند: کودکان زیر ۲ سال؛ خدمه؛ مسافرانی که با هواپیماهایی سفر می‌کنند که برای اهداف دفاعی نیوزیلند مورد استفاده قرار می‌گیرند؛ هر مسافری که با هواپیماهایی سفر می‌کند که برای اهداف نظامی، دیپلماتیک، یا تشریفاتی دولتی مورد استفاده قرار می‌گیرد و مسافران ترانزیتی که ناحیه ترانزیت/ورود/خروج را در فرودگاه ترک نمی‌نمایند.

عوارض خدمات به مسافر در سال ۲۰۰۸ مطرح شد که به واسطه آن هر مسافری که کشور

پرتغال را ترک می‌نماید باید آن را پرداخت کند و هزینه آن بسته به مقاصد مختلف به متصدیان برای پرداخت اعلام می‌شود. نرخ‌های فعلی برای موارد زیر متفاوت است:

• پرواز برای مقاصد داخل منطقه شینگن (۷/۴۵ یورو از لیسبون، ۷/۴۳ یورو از پورتو، ۷/۲۵ یورو از فارو و بژا، و ۵/۹۵ یورو از آژورس).

• پروازهای داخل اتحادیه اروپا و خارج از منطقه شینگن (۹/۵۰ یورو از لیسبون، ۹/۴۵ یورو از پورتو، ۹/۱۹ یورو از فارو و بژا، و ۹/۴۷ یورو از آژورس).

• دیگر پروازهای بین‌المللی (۱۲/۶۶ یورو از لیسبون، ۱۲/۶۲ یورو از پورتو، ۱۲/۳۲ یورو از فارو و بژا، و ۱۲/۶۴ یورو از آژورس).

همچنین کشور پرتغال از سال ۲۰۰۸ برای خدماتی که به مسافران هوایی عرضه کرده، عوارض

امنیتی^۴ دریافت می‌کند، که هدف از آن کمک به هزینه‌های کارمندان و تجهیزات مورد نیاز برای حمایت از بخش امنیت هوایی است. نرخ فعلی آن برای هر مسافر برابر است با: ۱. مبلغ ۲/۳۹ یورو

1. Aviation Security Service (Avsec)

2. Auckland, Rotorua, Wellington, Christchurch, Dunedin, and Queenstown

3. Airport Identity Card System

4. Security Charge

برای پروازهای داخل منطقه شینگن، ۲. مبلغ ۴/۰۶ یورو برای پروازهای داخل اتحادیه اروپا و خارج از منطقه شینگن، ۳. مبلغ ۷/۰۷ یورو برای دیگر مقاصد بین‌المللی.

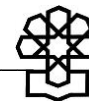
در اسلواکی، عوارض خدمات به مسافر باید توسط متصدیان برای هر مسافر خروجی در پروازهای زمان‌بندی شده و زمان‌بندی نشده، پرداخت شود. مبلغ کنونی این عوارض برای پروازهای بین‌المللی (بدون مالیات بر ارزش‌افزوده) ۱۶/۲۶ یورو است، در حالی که این مبلغ برای پروازهای داخلی (بدون مالیات بر ارزش‌افزوده) ۶/۳۰ یورو در براتیسلاوا/ فرودگاه ام.آر. استفانیک و مبلغ ۱۰/۴۵ یورو در فرودگاه کوشیتسه است. مبلغ این عوارض برای افرادی که در داخل این کشور سفر می‌کنند، ۵۰ درصد مبلغی است که مسافران خروجی پرداخت می‌نمایند.

مالیات خروج مسافران هوایی^۱ همان عوارض خدمات به مسافران در آفریقای جنوبی است که باید توسط دارنده، متصدی و یا نماینده یک هواپیمای آن را پرداخت کنند و بدین وسیله به تأمین بودجه عملیات‌های هوانوردی و خدمات مسافران برای تسهیل خروج کمک کنند. این هزینه برای هر مسافری که کشور را از طریق آسمان ترک می‌کند، محاسبه می‌شود و مبلغ آن بسته به نوع پرواز متفاوت است (منطقه‌ای یا بین‌المللی). مبلغ فعلی این عوارض که در سال ۲۰۰۰ معرفی شد، برای هر فرد در پروازهای منطقه‌ای برابر با ۱۰۰ رند و در پروازهای بین‌المللی برابر با ۱۹۰ رند است.

عوارض خدمات به مسافران که برای هر مسافر وضع می‌شود به‌منظور تأمین منابع لازم برای مخارج عملیاتی و سرمایه‌ای مربوط به خدمات و تجهیزات فرودگاهی که در فرودگاه‌های آفریقای جنوبی در اختیار مسافران قرار می‌گیرد، به مصرف می‌رسد. نرخ این عوارض در حال حاضر برابر با ۱۲۰ رند برای پروازهای داخلی، ۲۴۹ رند برای پروازهای منطقه‌ای و ۳۲۸ رند برای پروازهای بین‌المللی است.

عوارض تأمین امنیت مسافران پرواز در سال ۲۰۱۲ معرفی شد که این عوارض در فرودگاه آفریقای جنوبی مستقیماً از مسافران خروجی اخذ می‌شود. درآمدهای حاصل شده از این عوارض صرف سازمان هواپیمایی کشوری آفریقای جنوبی^۲ می‌گردد تا با کمک آن بتواند وظایف قانونی خود را که شامل تأمین امنیت و ایمنی مسافران با نظارت بر اشخاص و دارندگان گواهینامه/ مجوزها می‌شود را به انجام برساند. مبلغ این عوارض در حال حاضر ۱۱۶ رند (بدون مالیات بر ارزش‌افزوده) برای مسافران بین‌المللی، ۴۲ رند برای مسافران داخلی و ۲۴۲ رند برای هر مسافر عازم کشورهای عضو اتحادیه اعتباری فدرال سن آنتونیو،^۳ است.

1. Air Passenger Departure Tax
2. South African Civil Aviation Authority
3. SAGU-Member Countries

در آفریقای جنوبی عوارض خدمات هماهنگی پرواز^۱ در سال ۲۰۱۲ مطرح شد تا به اجاره و مدیریت تجهیزات و خدمات امنیتی کمک کرده و از طریق آن اطمینان حاصل شود که میان مسافری که در حال سوار شدن به هواپیما است، دارنده بلیت و بارهای تحویل داده شده، کنترل و ارتباط مناسبی وجود دارد. نرخ آن در حال حاضر ۲۱ رند برای هر مسافر است.

در کنار مالیات‌های هوایی متعدد ذکر شده در بالا، انگلستان در سال ۱۹۹۴ عوارض گمرکی مسافران هوایی را معرفی کرد که برای هر مسافر در پروازهای هوایی از فرودگاه این کشور وضع شد. هدف از وضع عوارض گمرکی مسافران هوایی کسب درآمد از صنعت هواپیمایی بود، اما پیش‌بینی می‌شد که با تأثیر بر ترافیک هوایی، آثار زیست‌محیطی مطلوبی به‌همراه خواهد داشت. نرخ اولیه آن برای پروازهای داخلی و اتحادیه اروپا برابر با ۵ پوند انگلیس و برای مقاصد دیگر ۱۰ پوند بود. در سال ۲۰۰۹ این عوارض از تک‌نرخ به گروهی از نرخ‌ها تغییر یافت (گروه الف) ۰-۲۰۰۰ مایل؛ گروه ب) ۲۰۰۱ - ۴۰۰۰ مایل؛ گروه‌های ب و ج) ۴۰۰۱ - ۶۰۰۰ مایل و گروه د) بیش از ۶۰۰۰ مایل) و این کار با توجه به فاصله میان لندن و شهر پایتخت کشور/ قلمرو مقصد انجام گرفت (مجلس عوام، ۲۰۱۲). بدین صورت که از تاریخ ۱ آوریل ۲۰۱۳ نرخ‌های استاندارد برای عوارض گمرکی مسافران هوایی به این گونه است: ۲۶ پوند برای گروه الف، ۱۳۴ پوند برای گروه ب، ۱۶۶ پوند برای گروه ب و ج، و ۱۸۸ پوند برای گروه د. برای افرادی که با پروازهای درجه اقتصادی (Economy Class) سفر می‌کنند از تخفیفی معادل ۵۰ درصد نرخ استاندارد مربوطه برخوردار خواهند شد.

۳-۳. مالیات مختص هتل‌ها و مراکز اقامتی

این بخش در رابطه با آن دسته از مالیات‌هایی است که مختص به هتل‌ها و دیگر مراکز اقامتی است، مانند مالیات بر اتاق یا بازدیدکنندگان با اقامت شبانه و مالیات بر نرخ اشغال، اما شامل مالیات بر ارزش‌افزوده مرتبط با اقامت در هتل‌ها نمی‌شود، بلکه این مورد در ادامه و تحت بخش کاهش نرخ مالیات بر مصرف فعالیت‌های گردشگری آورده شده است.

بررسی کشورها نشان‌دهنده این مطلب بود که بیشتر این هتل‌ها و مراکز در سطوح پایین‌تر از سطوح ملی و در وهله اول در سطوح شهری اداره شده و ماهیت فصلی دارند؛ درحالی که تنها پنج کشور (شیلی، جمهوری چک، مصر، ایرلند و اسپانیا) مثال‌هایی در سطوح ملی شناسایی کردند. بیشتر این موارد در زیرمجموعه‌های مالیات بر بازدیدکنندگان با اقامت شبانه یا مراکز اقامتی، مالیات بر نرخ اشغال، یا مالیات بر گردشگر، قرار می‌گیرند که این مالیات‌ها یا توسط گردشگر و مطابق با تعداد شب‌هایی که در مراکز اقامتی یا یک هتل اقامت دارد و یا برحسب ظرفیت آن مرکز اقامتی و توسط صاحب آن پرداخت می‌شود. در

بسیاری از موارد، درآمدهای حاصل از مالیات‌های مربوط به هتل‌ها و مراکز اقامتی، برای اهداف بازاریابی گردشگری، ترویج و توسعه آن در سطوح محلی مورد استفاده قرار می‌گیرند.

در سال ۱۹۷۴، کشور شیلی توسعه عوارض مالیات بر ارزش افزوده^۱ را مطرح کرد که در آن تمام پرداخت‌هایی که در هتل‌ها به صورت پول‌های خارجی و در قبال خدمت ارائه شده صورت گرفته، پوشش داده می‌شود. درآمدهای حاصل از این عوارض که در حال حاضر ۱۹ درصد تعیین شده است، برای توسعه صادرات به مصرف می‌رسد. در سال ۲۰۱۱، عبارت «تشکیلات هتل‌ها»^۲ معنای گسترده‌تر پیدا کرده و برای تمام محل‌های سکونت موقت مورد استفاده قرار می‌گیرد.

در کشور جمهوری چک، مالیات بر بازدیدکنندگان با اقامت شبانه شامل تمام افرادی می‌شود که در محل‌های اقامت از امکانات تفریحی یا چشمه‌های معدنی برخوردارند. این مالیات از توسعه گردشگری حمایت می‌کند و تأمین بودجه شهرها را به همراه دارد. زیرا افزایش بازدید، هزینه‌هایی را بر آنها تحمیل کرده است. نرخ کنونی مالیات بر بازدیدکنندگان با اقامت شبانه برای هر فرد، روزانه ۱۵ کرون تعیین شده است. درآمدهای حاصل از مالیات ظرفیت مراکز اقامتی که برای هر تخت اشغال شده در محل‌های اقامت با امکانات تفریحی یا چشمه‌های معدنی اخذ می‌شود نیز به همین ترتیب، برای اهداف نام برده شده مورد استفاده قرار می‌گیرد. نرخ فعلی مالیات ظرفیت مراکز اقامتی برای هر تخت روزانه ۶ کرون تعیین شده است.

در مصر برای هر خریدی که در هتل‌ها و رستوران‌ها صورت می‌گیرد باید ۱۲ درصد عوارض خدماتی^۳ پرداخت شود، این در حالی است که در اسپانیا هتل‌ها و دیگر مراکزی که مالیات خدمات برای میزبانی^۴ پرداخت می‌کنند، تحت مدیریت مشترک دولت و اشخاص محلی هستند. نرخ این مالیات که در سال ۱۹۹۱ معرفی شد، بسته به نوع تأسیسات فراهم‌کننده خدمات متفاوت است، ولی اشخاص حقیقی و مالیات‌دهندگان که درآمد خالص آنها از ۱ میلیون یورو کمتر است، از پرداخت این مالیات معاف هستند.

در ایرلند هزینه ثبت^۵ برای هتل‌ها، مهمانخانه‌ها، خانه‌های روستایی و آپارتمان‌های مخصوص تعطیلات، مراکز شبانه‌روزی، مهمانسراهای جوانان، پارک‌های مخصوص ماشین‌های کاروانی و چادر زدن در سال ۱۹۳۹ معرفی شد تا به حمایت از حفظ استانداردها کمک کند. همچنین بازرسی‌هایی نیز صورت می‌گیرد تا به جلب اطمینان مشتریان و رقابت عادلانه میان متصدیان کمک کند. این هزینه‌ها بسته به نوع مرکز اقامتی متفاوت بوده و هزینه ابتدایی برای ثبت وجود دارد که از ۱۴۶ یورو (به‌علاوه

-
1. Charge of VAT
 2. Hotel Enterprise
 3. Service Charge
 4. Hotels and other Facilities Rendering Hosting Services Tax
 5. Registration Fee

۲/۱۰ یورو برای هر سکو) برای پارک‌های مخصوص ماشین‌های کاروانی و چادر زدن شروع و تا ۴۵۳/۹۳ یورو (به‌علاوه مبالغی تا ۱۷/۴۰ یورو برای هر اتاق) برای هتل‌ها ادامه دارد. به همین ترتیب، حداقل از سال ۲۰۰۳، کمک‌هزینه نیروی کار و آموزش^۱ وجود داشته که هتل‌ها و مهمانخانه‌ها را ملزم می‌کند که در پرداخت هزینه آموزش برای این صنعت همکاری داشته باشند. این مورد نیز نسبت به تعداد اتاق برای هر یک از تأسیسات متفاوت بوده و از ۳/۸۱ یورو برای هر اتاق در مهمانخانه‌ها شروع شده و تا ۱۴۵/۱۳ یورو برای هتل‌های کوچک (۱۰ - ۱۹ تخت) هم رسیده و در نهایت تا مبلغ ۱۳۷۱/۳۲ یورو برای هتل‌هایی با ۱۵۰ تخت یا بیشتر ادامه می‌یابد.

۳-۴. کاهش نرخ مالیات بر مصرف

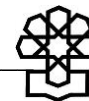
مالیات بر ارزش‌افزوده و مالیات کالاها و خدمات، در ۳۳ کشور از ۳۴ کشور عضو OECD همچنان به‌عنوان اشکال اصلی مالیات بر مصرف به‌شمار می‌روند و دوسوم درآمدهای حاصل از مالیات بر مصرف را تشکیل می‌دهند، در حالی که یک‌سوم باقیمانده را مالیات بر مصارف خاصی مانند مالیات بر کالاهای داخلی پرمصرف تشکیل می‌دهند.

در بخشی از بررسی که درباره مالیات گردشگری از کشورها به عمل آمد، از آنها سؤال شد که آیا زمانی که مالیات عمومی بر مصرف وجود داشت، برای فعالیت‌هایی که در وهله اول مرتبط با گردشگری هستند (هتل‌ها، رستوران‌ها، حمل‌ونقل، ورودیه برای جاذبه‌ها و غیره)، کاهش نرخ در نظر گرفته شده بود یا خیر؟ نتایج این بررسی که توسط دیگر منابع OECD و اتحادیه اروپا تکمیل شده، در جدولی که در ادامه می‌آید نشان داده شده است. به‌طور کلی، اطلاعات مربوط به کاهش نرخ مالیات بر مصرف فعالیت‌های گردشگری (با تمرکز بر اشکال رایج - هتل‌ها و رستوران‌ها) برای ۳۹ کشور عضو OECD و کشورهای همکار به‌همراه مالیات بر مصرف رایج، آورده شده است. برای فراهم کردن امکان مقایسه، آمار و ارقام مربوط به سال‌های ۲۰۰۹ و ۲۰۱۳ آورده شده است.

در سال ۲۰۱۳، (از ۳۹ کشور) ۶ کشور نرخ مالیات بر مصرف استاندارد را برابر با ۱۰ درصد یا کمتر، ۹ کشور نرخ ما بین ۱۱ تا ۱۹ درصد و ۲۴ کشور نرخ ۲۰ درصد و بیشتر از آن داشتند. این نرخ استاندارد از ۵ درصد در کانادا و ژاپن، تا ۲۷ درصد در مجارستان متغیر است. متوسط این نرخ استاندارد برابر با ۱۹ درصد بوده است، که کمی بیش از این مقدار استاندارد در سال ۲۰۰۹ یعنی ۱۸ درصد بود. بین سال‌های ۲۰۰۹ و ۲۰۱۳، تعداد ۲۱ کشور نرخ استاندارد مالیات بر مصرف خود را افزایش دادند و این در حالی بود که به‌نظر می‌رسید نرخ‌های کاهش یافته نیز از این روند کلی پیروی می‌کردند، که البته همیشه اینگونه نبوده است.

زمانی که از نقطه نظر گردشگری به نرخ‌های مالیات بر مصرف نگاه می‌کنیم، خواهیم دید که ۲۶ کشور نرخ‌های مرتبط با هتل‌ها و دیگر اشکال مراکز اقامتی «هتل‌ها» را کاهش داده‌اند. این کاهش در نرخ از ۰ درصد در رژیم اشغالگر قدس (در مقابل نرخ استاندارد ۱۸ درصد) و مکزیک (نرخ استاندارد ۱۶ درصد) تا ۱۸ درصد در مجارستان (نرخ استاندارد ۲۷ درصد) متغیر بوده است. در مجموع، ۲۲ کشور کاهش نرخ ۱۰ درصدی یا کمتر را برای هتل‌های خود داشته‌اند، در حالی که نرخ متوسط ۹ درصد می‌باشد. بین سال‌های ۲۰۰۹ و ۲۰۱۳، ۹ کشور نرخ‌های کاهش یافته خود را افزایش دادند، در حالی که دو کشور (یونان و ایرلند) برای کاهش نرخ‌ها اقداماتی را ترتیب دادند و سه کشور کاهش نرخ‌ها را برای هتل‌ها مطرح کردند (کرواسی، آلمان و مجارستان).

از میان ۲۶ کشوری که برای هتل‌ها کاهش نرخ داشته‌اند، ۱۶ کشور برای رستوران‌ها، غذا و پذیرایی و غیره «رستوران‌ها» نیز این کاهش نرخ را در نظر گرفته‌اند - تنها کشورهایی که مالیات بر ارزش افزوده داشتند، عنوان کردند که برای فعالیت‌های گردشگری کاهش نرخ ترتیب داده‌اند. نرخ‌ها از ۳ درصد در لوکزامبورگ (در مقابل نرخ استاندارد ۱۵ درصد) و کاهش نرخ ۳ درصدی برای هتل‌ها) تا ۱۵ درصد در نروژ (نرخ استاندارد ۲۵ درصد) و کاهش نرخ ۸ درصدی برای هتل‌ها) متغیر است. در مجموع، ۱۱ کشور کاهش نرخ ۱۰ درصدی یا کمتر را برای رستوران‌های خود داشته‌اند، در حالی که نرخ متوسط نیز ۱۰ درصد است. بین سال‌های ۲۰۰۹ و ۲۰۱۳، ۶ کشور نرخ‌های کاهش یافته خود را افزایش داده و یا حذف کردند (فرانسه، یونان، لهستان، پرتغال، اسلوانی و اسپانیا)، در حالی که طی همین دوره پنج کشور کاهش نرخ‌ها را افزایش داده و یا برای اولین بار برای رستوران‌های خود مطرح کردند (کرواسی، فنلاند، ایرلند، نروژ و سوئد). به علاوه، چهار کشور (استونی، ایتالیا، هلند و رومانی) بدون اینکه در نرخ‌های کاهش یافته خود برای فعالیت‌های گردشگری افزایشی داشته باشند، نرخ استاندارد مالیات بر ارزش افزوده خود را افزایش دادند، در نتیجه، برای هتل‌ها و رستوران‌ها کاهش نرخ مؤثری فراهم ساختند.

جدول مالیات بر مصرف و نرخ‌های کاهش یافته برای هتل‌ها و رستوران‌ها در سطوح ملی^۱ ۲۰۰۹-۲۰۱۳

(درصد)

۲۰۱۳ (۱ ژانویه)		۲۰۰۹ (۱ ژانویه)		کشور
نرخ‌های کاهش یافته برای فعالیت‌های مرتبط با گردشگری		نرخ‌های کاهش یافته برای فعالیت‌های مرتبط با گردشگری		
هتل‌ها	رستوران‌ها	هتل‌ها	رستوران‌ها	
--	--	۱۰	--	استرالیا
۱۰	۱۰	۲۰	۱۰	اتریش
۱۲	۶	۲۱	۶	بلژیک
--	--	۵	--	کانادا
--	--	۱۹	--	شیلی
۱۰	۱۰	۲۵	--	کرواسی
--	۱۵	۲۱	۹	جمهوری چک
--	--	۲۵	--	دانمارک
--	--	۱۰	--	مصر
--	۹	۲۰	۹	استونی
۱۴	۱۰	۲۴	۸	فنلاند
۷	۷	۱۹/۶	۵/۵	فرانسه
--	۷	۱۹	--	آلمان
۱۳ ^۳	۶/۵	۲۳	۹	یونان
--	۱۸	۲۷	--	مجارستان
۷	۷	۲۵/۵	۷	ایسلند
۹	۹	۲۳	۱۳/۵	ایرلند
--	۰	۱۸	۰	رژیم اشغالگر قدس
۱۰	۱۰	۲۱	۱۰	ایتالیا
--	--	۵	--	ژاپن
--	--	۱۰	--	کره
--	۱۲	۲۱	۱۰	لتونی
--	--	۲۱	--	لیتوانی
۳	۳	۱۵	۳	لوکزامبورگ
--	۰	۱۶	۰	مکزیک
۶	۶	۲۱	۶	هلند
--	--	۱۵	--	نیوزیلند
۱۵	۸	۲۵	۸	نروژ
۸	۸	۲۳	۷	لهستان
--	۶	۲۳	۱۲	پرتغال

1. Consumption Tax and Reduced Rates for Hotels and Restaurants at the National Level

۲۰۱۳ (۱ ژانویه)		۲۰۰۹ (۱ ژانویه)		کشور
نرخ‌های کاهش یافته برای فعالیتهای مرتبط با گردشگری		نرخ‌های کاهش یافته برای فعالیتهای مرتبط با گردشگری		
هتل‌ها	رستوران‌ها	هتل‌ها	رستوران‌ها	نرخ استاندارد
--	۹	--	۹	۱۹
--	--	--	--	۱۹
۹/۵	۹/۵	۸/۵	۸/۵	۲۰
--	--	--	--	۱۴
۱۰	۱۰	۷	۷	۱۶
۱۲	۱۲	--	۱۲	۲۵
--	۳/۸	--	۳/۶	۷/۶
--	--	--	--	۱۸
--	--	--	--	۱۵

در حالی که در پاسخ کشورها به این بررسی به‌طور خاص عنوان نشده، اما این امکان وجود دارد که علت برتری این کاهش نرخ‌ها برای مراکز اقامتی نسبت به آنچه برای رستوران‌ها و پذیرایی اتفاق افتاده است، در واقع حداقل بخشی از آن در نتیجه وجود چارچوب اتحادیه اروپا برای مالیات بر ارزش افزوده^۱ باشد.

در اتحادیه اروپا، تمام کشورهای عضو یک چارچوب مشترک برای مالیات بر ارزش افزوده دارند. برای این کار لازم است تا دولت‌ها نرخ استاندارد بین ۱۵ تا ۲۵ درصد تعیین کنند و همین‌طور باید نرخ‌های کاهش یافته‌ای بین ۵ تا ۱۵ درصد و تنها برای تعداد محدودی از فعالیتهای (حداکثر دو مورد) مشخص نمایند.

دولت‌ها می‌توانند نرخ‌های کمتر از این مقدار را که قبلاً تعیین کرده بودند در همان میزان حفظ نمایند، مانند نرخ‌های صفری که در تاریخ ۱ ژانویه ۱۹۹۱ تعیین شد، اما نمی‌توانند نرخ‌های جدید کمتر از ۵ درصد وضع نمایند. رهنمودهای مالیات بر ارزش افزوده EC/۱۱۲/۲۰۰۶ به تاریخ ۲۸ نوامبر سال ۲۰۰۶ (در مقالات ۹۳ تا ۱۳۰ و ضمیمه III) چارچوب قانونی برای کاربرد نرخ‌های مالیات بر ارزش افزوده در کشورهای عضو فراهم کرد. دولت‌های عضو از فرصت‌های پیشنهادی این چارچوب استفاده‌های فراوان کرده و خواهند کرد؛ در نتیجه، وضعیت در عمل پیچیده و نابرابر است. قوانین اساسی آن ساده هستند:

- به‌طور معمول، نرخ استاندارد موجودی کالاها و خدماتی که مشمول مالیات بر ارزش افزوده می‌شوند، حداقل ۱۵ درصد تعیین می‌شود.

1. European Union's Framework on VAT

• دولت‌های عضو اجازه دارند تا یک یا دو مورد از کالاها و خدماتی که در فهرست خاص ذکر شده را برای اعمال کاهش نرخ تا ۵ درصد انتخاب نمایند.

از زمان هماهنگ‌سازی مالیات بر ارزش‌افزوده اروپا در سال ۱۹۹۱، اتحادیه اروپا اجازه کاهش نرخ برای مراکز اقامتی پولی - هتل‌ها - را صادر کرد. اگرچه، تنها از سال ۲۰۰۹ (رهنمودهای EC/۴۷/۲۰۰۹) و پس از تشخیص این مطلب که هیچ رقابت غیرعادلانه‌ای میان خدمات‌دهندگان در دولت‌های مختلف عضو به وجود نخواهد آمد، استفاده اختیاری از کاهش نرخ برای برخی از خدمات محلی با نیاز به نیروی کار زیاد شامل رستوران‌ها و خدمات پذیرایی، به اجرا درآمد. پیش از این، کشورهای عضو ملزم بودند تا پیش از هماهنگ‌سازی سال ۱۹۹۱ یا در تاریخی پیش از ورود به اتحادیه اروپا، نرخ‌ها را مطرح کنند. شاید این توسعه اخیر بتواند تا حدودی علت محدودیت گسترش کاهش نرخ‌های رستوران‌ها و خدمات پذیرایی را توضیح دهد.

بسیاری از کشورها در تشریح علت اجرای کاهش نرخ مالیات بر مصرف برای فعالیت‌های گردشگری، هدف اولیه آن را حمایت از توسعه، ایجاد شغل و رشد صنعت گردشگری عنوان کردند (مانند اتریش، فرانسه، آلمان، ایسلند، لتونی، پرتغال و سوئد). اگرچه در کل، پس از اجرای این کاهش نرخ، هیچ نشانه‌ای مبنی بر ادامه نظارت اصولی کشورها یا ارزیابی آنها برای تشخیص دستیابی به اهداف مورد نظر این کاهش یا هر افزایش / کاهش‌های بعدی، وجود ندارد. هرچند، نمونه‌هایی از این ارزیابی‌ها وجود دارد که برای مثال سوئد در سال ۲۰۱۲ و پس از تحلیل مقدماتی آثار ناشی از کاهش نرخ مالیات بر ارزش‌افزوده رستوران‌ها و خدمات پذیرایی بر قیمت مصرف‌کننده، تقاضا و ساعت‌های کاری، نشان داد که کاهش ۴ درصدی قیمت‌ها، موجب افزایش ۳ درصدی در تقاضا و افزایش ۴ درصدی در ساعت‌های کاری می‌شود. درحالی که ارزیابی‌هایی که توسط سازمان توسعه گردشگری ملی ایرلند «به ایرلند خوش آمدید» (Fáilte Ireland) در سال ۲۰۱۳ در مورد آثار کاهش نرخ مالیات بر ارزش‌افزوده گردشگری ایرلند انجام شد، مشخص کرد که مشکلاتی برای تعیین آثار مستقیم برخی از مالیات‌ها وجود دارد (کادر ۸).

برخی از کشورها نشان دادند که افزون بر کاهش نرخ مالیات بر ارزش‌افزوده هتل‌ها و رستوران‌ها، می‌توان این کاهش نرخ را برای دیگر فعالیت‌های خاص گردشگری نیز اعمال کرد. خدمات حمل‌ونقل مسافران (اتریش، جمهوری چک، فرانسه، یونان و لهستان) و ورودیه تئاترها، موزه‌ها و دیگر اشکال جاذبه‌ها (اتریش، جمهوری چک، فرانسه و یونان)، دو زیرمجموعه اصلی در این مورد هستند. کاهش نرخ برای ورودیه جاذبه‌ها در یونان به غیر از موارد ذیل، ۱۳ درصد است: ۱. اجرای تئاتر با نرخ ۶/۵ درصد، ۲. موزه‌ها، بناهای تاریخی و اماکن باستانی که از پرداخت مالیات بر ارزش‌افزوده معاف هستند.

کادر ۸. آثار کاهش نرخ مالیات بر ارزش افزوده گردشگری ایرلند

به‌عنوان مجموعه‌ای از اقدامات برای حمایت از گردشگری در غالب برنامه دولت جهت ایجاد مشاغل^۱، کاهش‌های جدید و موقتی در مالیات بر ارزش افزوده کالاها و خدمات گردشگری از (۱۳/۵ درصد به ۹ درصد)، مطرح شد. وزیر دارایی^۲ در تاریخ جولای سال ۲۰۱۱ به‌منظور ارتقای گردشگری و ایجاد شغل در این بخش، کاهش نرخ مالیات بر ارزش افزوده را مطرح کرد.

در سال ۲۰۱۳، تحلیلی برای سنجش آثار کاهش نرخ صورت گرفت. این ارزیابی مشخص کرد که ایجاد ارتباط مستقیم میان کاهش مالیات بر ارزش افزوده با آمار و مشاغل گردشگری کار بسیار دشواری است، زیرا عوامل متعددی بر گردشگران و تأمین‌کنندگان مراکز اقامتی و مهمان‌نوازی تأثیرگذار است؛ که تمام این عوامل می‌توانند بر عملکرد کلی این بخش آثار مثبت و منفی برجای بگذارند (مانند شرایط اقتصادی کشور مبدأ گردشگر، تغییر در نرخ تبدیل ارز یا فعالیت‌های مقاصد رقیب در بازار).

یک ارزیابی/استدلالی از آثار (به‌دلیل دشواری هم‌تراز کردن داده‌های مختلف، وقفه در ارائه داده‌ها و زمان محدود از وقتی که این کاهش‌ها اعمال شده است) نشان می‌دهد که کاهش نرخ مالیات بر ارزش افزوده می‌تواند با هزینه کمتری از آنچه انتظار می‌رفت به اهداف خود یعنی ایجاد اشتغال و فعالیت در این بخش برسد. توسعه‌های مثبتی که اتفاق افتاده شامل موارد زیر است:

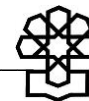
- تقریباً در تمام دسته‌ها، قیمت‌ها پس از کاهش نرخ به مشتری اعلام می‌شوند،
- افزایش تقریبی ۱۰۰۰۰ مشاغل در تمام دسته‌ها،
- رشد مجدد تعداد گردشگری خارجی و درآمدهای حاصل از آن،
- افزایش در سطوح فعالیت‌های صنعت - ارزیابی مالیات بر ارزش افزوده نشان‌دهنده ۱۶ درصد رشد در ۱۲ ماهه اول پس از کاهش نرخ مالیات بر ارزش افزوده نسبت به ۱۲ ماه قبل از این کاهش، می‌باشد،
- بهبود نگرش تمام بازدیدکنندگان نسبت به ارزش در برابر پول.^۳

۵-۳. مالیات‌هایی با اهداف زیست‌محیطی

شواهد حاکی از آن است که در بسیاری از کشورهای عضو OECD مالیات‌های محیطی، سبز و محیط زیست^۴ در بسیاری از بخش‌ها مورد استفاده قرار می‌گیرد و برای نوآوری شرکت‌ها و افرادی که در پاسخ به بهایی که برای آلودگی وجود دارد به‌دنبال راه‌حل‌های پاک هستند، مشوق‌های مالیاتی در نظر گرفته شده است. همین‌طور این مشوق‌ها می‌توانند فعالیت‌های تحقیقاتی و توسعه در زمینه تکنولوژی و محصولات مصرفی سازگار با محیط که اهمیت بیشتری برای گردشگری دارند را برای سرمایه‌گذاری‌های تجاری جذاب‌تر کنند.

به‌طور واضح‌تر، سیاست‌های مالیاتی و اعطای کمک‌های مالی گردشگری می‌توانند برای تشویق سرمایه‌گذاری‌های سبز^۵ در مقاصد و زیرساخت‌ها مورد استفاده قرار گیرند. کمک‌های مالی (یارانه) می‌توانند برای خرید تجهیزات یا تکنولوژی‌هایی که می‌توانند ضایعات را کاهش داده، استفاده مؤثر از

1. Government's Job Initiative
 2. The Minister for Finance
 3. Value-for-Money
 4. Environmental, Green, or Eco-Taxes
 5. Green Investments

انرژی و آب را تشویق کرده یا منجر به حفظ تنوع زیستی شوند (پرداخت برای خدمات زیست‌محیطی)، مورد استفاده قرار گرفته و ارتباط میان کسب‌وکارهای محلی و سازمان‌های اجتماعی را تقویت نماید. (UNEP and UNWTO, 2011)

در بررسی صورت گرفته، از کشورها خواسته شد تا هرگونه مالیات، هزینه و عوارض زیست‌محیطی و به‌خصوص آن دسته از مالیات‌هایی که فعالیت‌های گردشگری را هدف قرار داده، شناسایی کنند. بیشتر مالیات‌های اعلام شده از طرف کشورها پس از سال ۲۰۰۰ وضع شده بود و به مناطق حفاظت شده یا حساس از نظر زیست‌محیطی مربوط است. اهداف این مالیات‌ها از تأمین بودجه برای حفاظت از محیط زیست و توسعه زیرساخت‌ها تا مدیریت بهتر آثار ناشی از فعالیت‌های گردشگران و حصول اطمینان از همراستا بودن فعالیت‌های تجاری با برنامه‌های مدیریتی موجود، متغیر بودند.

عوارض مدیریت زیست‌محیطی پارک دریایی دیواره بزرگ مرجانی^۱ در سال ۱۹۹۳، در استرالیا مطرح شد. در بیشتر فعالیت‌های گردشگری، بازدیدکنندگان از این پارک دریایی ملزم به پرداخت این عوارض به تورگردان‌ها هستند که این مبالغ در نهایت به مقامات مدیریت زیست‌محیطی پارک دریایی دیواره بزرگ مرجانی تحویل داده می‌شود. دیگر فعالیت‌های صورت گرفته در این پارک نظیر کرایه تجهیزات، نصب و استفاده از امکانات گردشگری، رصدخانه‌های زیر آب، دفع فاضلاب و فعالیت‌های فروش، همگی باید عوارض خود را به‌صورت سه‌ماهه به مقامات مدیریت زیست‌محیطی پارک دریایی دیواره بزرگ مرجانی پرداخت نمایند. تمام عوارض مدیریت زیست‌محیطی مستقیماً به مدیریت پارک دریایی تعلق گرفته و به‌صورت آموزش، تحقیقات، گشت‌های نظارتی، برنامه‌ریزی برای محل جاذبه، حضور کشتی‌ها، نشانگرهایی برای حفاظت از صخره‌ها، تابلوهای اطلاعاتی و نقشه‌ها به مصرف می‌رسند. در همین حال، اطلاعات فراهم شده برای بازدیدکنندگان زمانی که عوارض مدیریت زیست‌محیطی مطرح باشد، به مقدمات مدیریت توسعه برای استفاده پایدار از پارک دریایی کمک شایانی می‌کند. عوارض نسبت به نوع فعالیت‌های گردشگری متغیر هستند، اگرچه، محدوده قیمت *عوارض استاندارد برنامه گردشگری*^۲ در حال حاضر از ۱/۷۵ دلار استرالیا برای هر بازدیدکننده (در گشت‌های نیم‌روزی) تا ۳/۵۰ دلار برای هر فرد (گشت تمام روز) است.

بیشتر فعالیت‌های تجاری موجود در پارک دریایی، که شامل امکانات و فعالیت‌های گردشگری و غیرگردشگری بوده، نیازمند *جازه‌نامه پارک دریایی دیواره بزرگ مرجانی*^۳ است که توسط مقامات این پارک صادر می‌شود. این سیستم که برای صدور مجوز وجود دارد، به مقامات مدیریت زیست‌محیطی پارک دریایی دیواره بزرگ مرجانی کمک می‌کند تا آثار وارد بر مناطق حساس یا پرمصرف را کاهش دهند،

1. Great Barrier Reef Marine Park Environmental Management Charge
2. Current Standard Tourism Programme Charge
3. Great Barrier Reef Marine Park Permit

فعالیت‌هایی که با هم همخوانی ندارند را از یکدیگر مجزا کنند، در تمام استفاده‌کنندگان از این پارک رفتارهای مسئولانه را تقویت نمایند، اطلاعات لازم جهت برنامه‌ریزی برای پارک‌های دریایی را گردآوری کنند و بر فعالیت‌هایی که برای پارک‌های دریایی مخاطره‌آمیزاند، نظارت داشته باشند. فرآیند صدور مجوز منافی برای متصدیان معتبر گردشگری به‌همراه دارد نظیر صدور مجوزهای طولانی‌مدت که در نهایت منجر به بهبود کیفیت تجربیات گردشگر خواهد شد. عوارض فرآیند ارزیابی درخواست مجوز^۱ بسته به فعالیت و/یا تعداد مسافران موجود در هر فعالیت متفاوت است.

شمار زیادی از پارک‌ها و مناطق حفاظت شده در سراسر استرالیا توسط دولت‌های ایالات و نواحی استرالیا اداره می‌شوند. اگرچه، از میان شش پارکی که توسط دولت استرالیا مدیریت می‌شود، هزینه‌های ورود بازدیدکنندگان پارک ملی و مجوزها و اجازه‌نامه‌های گردانندگان تورها برای پارک ملی^۲ در موارد زیر استفاده می‌شوند:

- تأمین بودجه برای نگهداری و بهسازی امکانات، زیرساخت‌ها و دارایی‌های پارک به‌منظور حفظ ارزش‌های ملی و فرهنگی پارک.

- حصول اطمینان از همسو بودن فعالیت‌های تجاری با برنامه‌های مدیریت پارک و تشویق برای تعیین استانداردهای عملکرد بالاتر از طریق ایجاد فرصت‌هایی برای اعطای اعتبار به متصدیان. ورودیه‌های هر مکان بسته به عواملی نظیر سطوح بازدید و مدت اجازه ورود صادر شده برای بازدیدکنندگان با مکان دیگر متفاوت است. هزینه‌های صدور اجازه‌نامه‌ها و مجوزها بسته به نوع فعالیت، مدت اعتبار مجوز و تعداد سفرهایی که در یک سال انجام می‌شود، متفاوت هستند.

در سال ۲۰۱۱، بلیت‌های بازدید^۳ در برخی از مکان‌های عمده گردشگری در مصر معرفی گردید: ۱. ال هیتان والی در ال ریان والی^۴، ۲. منطقه حفاظت شده سنت کاترین^۵ و ۳. جزیره‌های راس محمد و تیران^۶ در سینای جنوبی و دره کامل در منطقه دریای سرخ^۷. درآمد حاصل از فروش این بلیت‌ها، برای تأمین بودجه لازم برای حفاظت از محیط زیست توسط وزارت امور محیط زیست^۸ به مصرف می‌رسد. قیمت بلیت‌ها بسته به جاذبه‌ها تفاوت داشته و از پنج پوند مصر برای بازدیدکنندگان مصری تا ۸۰ پوند برای گردشگران خارجی متغیر می‌باشد.

به‌علاوه، دسته‌ای از عوارض اکوتوریسم^۹ نیز در ۱۲ شهر که در درون چهار منطقه حفاظت شده

-
1. Permit Application Assessment Charges
 2. National Park Visitor Entry Fees Nad National Park Tour Operator Licences
 3. Visit Tickets
 4. El Hitan Valley in El Rayan Valley
 5. Saint Catherine
 6. Ras Mohamed and Tiran Islands
 7. Camel's Valley in Red Sea
 8. Ministry of Environmental Affairs
 9. Eco-Tourism Charges

در سراسر مصر (مرکزی، سینای جنوبی، غربی و دریای سرخ) قرار دارند، وجود دارد. اولین مورد از این عوارض در راس محمد و در سال ۱۹۹۳ مطرح شد و ۹ مورد دیگر از سال ۲۰۰۵ به بعد به تدریج معرفی گردیدند. هدف از وضع این عوارض کسب درآمد از گردشگری زیست‌محیطی مصر است، به‌گونه‌ای که هم درآمدهای ملی و هم ارز خارجی را افزایش دهد. عوارض در شهرهای مختلف و بسته به ملیت بازدیدکنندگان (مصری یا خارجی) با هم متفاوتند.

در سال ۲۰۰۳ در فرانسه، مالیاتی برای *صدای هواپیما*^۱ وضع شد که نهادهای عمومی یا خصوصی متصدی فرودگاه‌هایی که در پنج سال گذشته تعداد حرکت هواپیماها (فرود یا بلند شدن هواپیما) در آنها از مرز سالیانه ۲۰۰۰۰ فراتر رفته است، ملزم به پرداخت آن هستند. عایدات این مالیات به فرودگاه‌هایی اختصاص دارد که برای بلند شدن هر هواپیما مالیات پرداخت کرده‌اند تا از این طریق به ساکنانی که تحت تأثیر این حرکات قرار گرفته‌اند کمک کرده و تلاش کنند تا این صداها را کاهش دهند. فهرست این فرودگاه‌ها و نرخ هر مالیات توسط قانون تعیین می‌شود و در حال حاضر چهار گروه از این نرخ‌ها وجود داشته که از ۰/۵۰ تا ۳ یورو در فرودگاه استراسبورگ^۲ شروع و به حداکثر ۳۰ تا ۶۸ یورو در فرودگاه اورلی در پاریس^۳ و بلانیاک در تولوز^۴ می‌رسد.

در سال ۱۹۹۵ مالیات سوار شدن برای مسافران دریایی^۵ که به مناطق طبیعی حفاظت شده می‌روند، معرفی شد که باید توسط شرکت‌های کشتیرانی که با دریافت مبلغی افراد را به این مناطق در فرانسه و قلمروهای این کشور در مناطق دیگر می‌برند، پرداخت شود. میزان این مالیات به تعداد مسافرانی که وارد منطقه حفاظت شده می‌شوند، بستگی دارد. این نرخ در سال ۲۰۱۳ برابر با ۷ درصد قیمت بلیت قبل از مالیات می‌باشد که حداکثر قانونی آن ۱/۶۰ یورو تعیین شده است (در سال ۲۰۱۱ این مبلغ ۱/۵۲ یورو بوده است) و به قیمتی که مسافران باید پرداخت نمایند اضافه می‌شود. زمانی که مسافران در یک روز به چندین منطقه حفاظت شده برده می‌شوند، نرخ مالیات به نصف مقداری که برای اولین سفر پرداخته شده، کاهش می‌یابد.

در ایسلند در سال ۲۰۱۱ مالیات محل اقامت مطرح شد که هدف از آن حمایت از توسعه گردشگری در سطوح محلی و از طریق صندوق حفاظت از مناطق گردشگری^۶ بود (کادر ۹). نرخ فعلی این مالیات برابر با ۱۰۰ کرون ایسلند برای هر اتاق، چادر و غیره در هر شب است.

-
1. Tax on Airport Noise
 2. Strasbourg Airport
 3. Paris-Orly
 4. Toulouse- Blagnac
 5. Maritime Passenger Boarding
 6. Tourist Site Protection Fund

کادر ۹. صندوق حفاظت از مناطق گردشگری ایسلند

صندوق حفاظت از مناطق گردشگری در سال ۲۰۱۱ (قانون شماره ۲۰۱۱/۷۵) برای ترویج توسعه، نگهداری و حفاظت از جاذبه‌های گردشگری طبیعی که تحت مالکیت یا نظارت دولت هستند، تأسیس شد. سرمایه این صندوق برای حصول اطمینان از امنیت گردشگر و حفاظت از طبیعت ایسلند به مصرف می‌رسد و به دنبال آن است که تعداد مناطق مورد بازدید گردشگران را افزایش داده تا از این طریق از فشار وارده بر مقاصدی که به‌طور مکرر مورد بازدید قرار می‌گیرد، بکاهد.

تأمین مالی صندوق حفاظت از مناطق گردشگری توسط مالیات محل اقامت (قانون شماره ۲۰۱۱/۸۷) و بودجه دولتی به میزان ۱۵۰۰ میلیون کرون طی سه سال و تا سال ۲۰۱۵، صورت می‌گیرد. قبل از سال ۲۰۱۱، انجمن گردشگری ایسلند حمایت خود را (با پرداخت سالیانه ۵۰ میلیون کرون) برای اهداف ذکر شده، اعلام کرد.

اعضای صندوق حفاظت از مناطق گردشگری متشکل از چهار نماینده‌ای است که توسط وزیر صنعت منصوب می‌شوند. دو نفر از این افراد از میان کاندیدهای انجمن صنعت مسافرت ایسلند، یک نفر از میان کاندیدهای انجمن مقامات محلی در ایسلند و یک نفر نیز بدون کاندید شدن به‌عنوان رئیس، منصوب می‌شوند. مدیریت این صندوق برعهده انجمن گردشگری ایسلند است. در حال حاضر ۴۰ درصد از سرمایه موجود در اختیار آژانس محیط زیست بوده که برای توسعه پارک‌های ملی و دیگر مناطق حفاظت شده از آن استفاده می‌نماید.

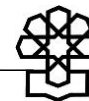
اعضای صندوق، پس از بررسی نظرات مقامات محیط زیست و دیگر سهامداران در رابطه با مزایای توسعه‌های پیشنهادی، پیشنهادها را در رابطه با تخصیص بودجه در اختیار وزیر قرار می‌دهند.

در مکزیک، هزینه‌های ورودی برای فعالیت‌های آبی^۱ در مناطق حفاظت شده در سال ۲۰۰۰ و هزینه‌های ورودی برای فعالیت‌های زمینی در مناطق حفاظت شده^۲ در سال ۲۰۰۲ مطرح شدند. هدف از وضع این دو مالیات، ایجاد منابع مالی برای اجرای برنامه‌های محیطی می‌باشد و تمام درآمدهای حاصل از آنها به کمیسیون ملی مناطق حفاظت شده اختصاص می‌یابد. نرخ فعلی این مالیات‌ها برابر با ۵۳/۹۷ پزو برای هر ورود به مناطق محافظت شده طبیعی کم‌تراکم و ۲۶/۹۹ پزو برای ورود به دیگر مناطق محافظت شده طبیعی، تعیین شده است. با پرداخت هزینه سالیانه‌ای برابر با ۲۸۰/۶۴ پزو، ورود نامحدود به هر دو گروه از این مناطق حفاظت شده طبیعی را فراهم می‌سازد.

هزینه ورود به مراکز حفظ و نگهداری لاک‌پشت‌ها^۳ در سال ۲۰۰۳ در مکزیک مطرح شد، که درآمدهای حاصل از آن صرف توسعه‌های آبی این مراکز حفاظت از لاک‌پشت‌ها می‌شود. نرخ فعلی این مالیات ۲۶/۹۹ پزو برای هر فرد در هر روز یا ۲۸۰/۶۴ پزو برای هر فرد در یک سال است. برای هر سه مورد این مالیات‌های زیست‌محیطی در مکزیک، کودکان زیر شش سال و افراد دارای معلولیت از پرداخت این مالیات‌ها معاف هستند، در حالی که نرخ این مالیات‌ها به‌طور منظم مورد بازبینی قرار می‌گیرد تا تورم و رشد اقتصادی برای آنها لحاظ شود.

در نیوزیلند طرح مبادله میزان انتشار^۴ به‌عنوان رویکردی مبتنی بر بازار طراحی شده است تا

1. Entrance Fees for Water Activities
2. Entrance Fees for Land Activities in Natural Protected Areas
3. Entrance Fees to Centers for Land Activities in Natural Protected Areas
4. Emissions Trading Scheme (ETS)

تعهدات بین‌المللی نیوزیلند را در قبال کاهش انتشار گاز دی‌اکسید کربن به انجام رسانیده و به معکوس کردن آثار تغییرات آب و هوایی کمک کند. این سیستم که در تاریخ ۱ جولای ۲۰۱۰ مطرح شد، بر فعالیت‌های تأمین‌کنندگان برق و سوخت اثر گذاشت، که آثار اولیه آن بر صنعت گردشگری از طریق افزایش قیمتی که به تأمین‌کنندگان تحمیل شد، اتفاق افتاد. مبادله میزان انتشار نیوزیلند در زمان مطرح شدن آن اولین طرح مبادله‌ای بزرگی بود که بر خطوط هوایی اثر گذاشت، اگرچه این طرح تنها برای سفرهای هوایی داخلی صدق کرده و سوخت موتور مورد استفاده در پروازهای بین‌المللی از این طرح معاف هستند.

طرح مبادله میزان انتشار اتحادیه اروپا در سال ۲۰۱۲، شامل فعالیت‌های حمل‌ونقل هوایی شد؛ به‌طوری که تخمین زده شد که این کار برای این بخش هزینه‌ای معادل با ۲/۸ بیلیون پوند در سال خواهد داشت، زیرا با کمک سیستمی که میزان کربن مجاز تولید شده را تعیین می‌کند، خطوط هوایی ملزم به پرداخت مبلغی برای گازهای گلخانه‌ای منتشر شده توسط آنها هستند. زمانی که خطوط هواپیمایی از حد مجاز ملی تعیین شده بگذرند، باید اعتبار کربن خریداری کنند (یعنی با پرداخت مبلغ بیشتری اجازه ادامه فعالیت و انتشار گاز کربن را خریداری نمایند). (OECD and UNEP, 2011)

در ابتدا قرار بود طرح مبادله میزان انتشار، تمام خطوط هواپیمایی را که به اتحادیه اروپا پرواز کرده و یا از آن خارج می‌شوند، شامل شود، که این مورد حامل‌های کشورهایی غیر از اروپا را نیز در برمی‌گرفت؛ اگرچه، در تاریخ نوامبر ۲۰۱۲، اتحادیه اروپا تصمیم گرفت که جنبه‌های بین‌المللی این طرح را به حالت تعلیق درآورد و این کار را با به تعویق انداختن تعهد پرداخت سهم انتشار برای یک سال و برای پروازهایی که به اتحادیه اروپا آمده یا از آن خارج می‌شوند، انجام دهد. هدف از این تعلیق، ایجاد فرصتی برای پیدا کردن راه‌حلی بین‌المللی در رسیدن به قانونی برای انتشار این گازها توسط صنعت هواپیمایی است. (کمیسیون اروپا، ۲۰۱۲)

مالیات برای صدور گواهی بهره‌وری انرژی و کیفیت هوا برای نهادهای گردشگری^۱ که برای اولین بار در سال ۲۰۰۴ در کشور پرتغال مطرح شد، هزینه‌های لازم برای ساخت، بازسازی، کرایه و اجاره تأسیسات گردشگری پوشش می‌دهد. هدف این سیستم صدور گواهی فراهم کردن اطلاعاتی درباره ویژگی‌های حرارتی ساختمان‌ها است تا از این طریق از بهره‌وری انرژی و کیفیت مناسب هوا اطمینان حاصل شود. نرخ کنونی این مالیات که بیش از ده سال از اجرای آن می‌گذرد، برابر با ۳۰۷/۵۰ یورو برای هر مجوز است.

مالیات صدور گواهی آثار زیست‌محیطی^۲ برای اولین بار در سال ۲۰۰۰ در پرتغال مطرح شد، که هدف از آن ترویج توسعه پایدار گردشگری با اتخاذ رویکردی متعادل برای مدیریت منابع طبیعی

1. Tax for Energy Efficiency Certification and Air Quality for Tourism Enterprises

2. Environmental Impact Certificate Tax

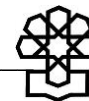
به منظور حفظ کیفیت محیط زیست می‌باشد. این مالیات شامل: ۱. هتل‌هایی با بیش از ۲۰۰ تخت، ۲. آپارتمان‌ها و روستاها و دیگر تأسیسات (استراحتگاه‌های) گردشگری با مساحتی بیش از ۵۵ هکتار، یا بیش از ۵۰ سکنه برای هر هکتار، می‌شود. نرخ‌های مربوط به هر کدام عبارتند از: ۱. مبلغ ۱۵۰۰ یورو برای سرمایه‌گذاری‌های با ارزش بیش از ۳ میلیون یورو؛ و ۲. ۰/۰۵ درصد از ارزش سرمایه تا سقف ۱۰۰۰۰۰ یورو برای سرمایه‌گذاری‌هایی با ارزش بیش از ۱۰۰ میلیون یورو.

۳-۶. مشوق‌های مالیاتی

مشوق مالیاتی را می‌توان به این صورت تعریف کرد: هرگونه قانون و/یا مقرراتی که موجب بخشش‌های مالیاتی (یعنی فشار مالیاتی کمتر) بخش خاصی از فعالیت‌ها می‌شوند. مشوق‌های مالیاتی به‌عنوان مکانیسمی عمل می‌کنند که در وهله اول به سرمایه‌گذاری‌های «مضاعف»^۱ کمک مالی تعلق بگیرد که در صورت عدم وجود بخشش‌های مالیاتی اتفاق نخواهند افتاد. در ادامه نمونه‌هایی از مشوق‌های مالی آورده شده است: تعطیلات مالیاتی^۲ (کاهش یا بخشش موقت مالیات‌ها)، کاهش نرخ مالیات بر درآمد شرکت،^۳ اعتبار مالیاتی سرمایه‌گذاری^۴ (برای سرمایه‌گذاری مجدد در شرکت)، مشوق‌هایی براساس مکان،^۵ کاهش هزینه‌های مقدماتی،^۶ معافیت از مالیات‌های غیرمستقیم و مناطق اقتصادی خاص.^۷ در بررسی که درباره مالیات گردشگری کشورها صورت گرفت، تقریباً یک‌سوم کشورها (۱۰) مشوق‌های مالیاتی فعلی را نه‌تنها عاملی برای ترویج سرمایه‌گذاری‌های دیگر/بیشتر در نهادهای گردشگری (مانند هتل‌ها) دانسته، بلکه آنها را باعث افزایش سرمایه‌گذاری/مخارج توسط مسئولان فعالیت‌های گردشگری می‌دانند (مانند طرح بازپرداخت مالیات بر ارزش افزوده/مالیات کالاها و خدمات).

در استرالیا، حدود ۳۰ سال است که مالیات‌های اعطایی برای هتل‌ها وجود دارد که هدف از آن تشویق سرمایه‌گذاری‌های بیشتر در بخش هتل‌ها است. سرمایه‌گذاران در توسعه محل‌های اقامت کوتاه‌مدت و هتل‌ها، در مقایسه با سرمایه‌گذاران در ساخت ساختمان‌هایی برای دیگر مقاصد، تحت این مشوق‌های مالیاتی (نرخ استهلاك) کاهش نرخ بالاتری دریافت می‌کنند. هتل‌ها می‌توانند سالیانه و برای مدت ۲۵ سال، ۴ درصد از بهای هزینه‌های ساخت‌وساز خود را حذف کنند (برای مثالی از کاربرد این نوع مشوق مالیاتی به کادر ۱۰ مراجعه کنید).

1. "Additional" Investments
2. Tax Holidays
3. Reduced Corporate Income Tax
4. Investment Tax Credit
5. Location-Based Incentives
6. Edduction for Qualifying Expenses
7. Exemptions from Indirect Taxes and Special

کادر ۱۰. مالیات‌های اعطایی برای هتل‌ها در استرالیا

سیستم مالیاتی استرالیا به مالیات‌دهندگان که صاحب کارهای سرمایه‌ای درآمدزا هستند (ساختمان‌ها و سازه‌ها) اجازه می‌دهد تا براساس زمان ساخت ساختمان و کاربری آن تقاضای کاهش هزینه‌های ساخت داشته باشند. برای سازه‌های درآمدزا و سازه‌هایی که برای تحقیقات و توسعه مورد استفاده قرار می‌گیرند، نرخ این کاهش سالیانه ۲/۵ درصد بوده و برای مدت ۴۰ سال ادامه دارد. به‌منظور تشویق سرمایه‌گذاری‌های بیشتر در بخش گردشگری، مالیات‌های اعطایی به توسعه محل‌های اقامت کوتاه‌مدت و هتل‌ها در اصلاحیه قانون ارزیابی مالیات بر درآمد (شماره ۴) در سال ۱۹۸۴ به آن اضافه گردید. طی این اصلاحیه که در تاریخ ۲۱ اگوست ۱۹۸۴ به اجرا درآمد، حد مجاز کاهش ثابت سالیانه ۴ درصد و در طی ۲۵ سال افزایش یافت. نمونه عملی چگونگی کاربرد مالیات‌های اعطایی به توسعه محل‌های اقامت کوتاه‌مدت و هتل‌ها در زیر نشان داده شده است، که در آن ۱۰۰ میلیون دلار استرالیا برای ساخت هتل چهار ستاره پارادایز در فرودگاه بین‌المللی سیدنی^۱ اختصاص داده شده است.

سرمایه‌گذاری به میزان ۱۰۰ میلیون دلار در ساخت هتل پارادایز

در برابر توسعه دیگر املاک تجاری یا خرده‌فروشی

سود در پایان سال ۴۰	سود در پایان سال ۲۵	سود ناشی از کاهش مالیات ^۳	کاهش سالیانه مالیات ^۲	سرمایه	کاهش سالیانه
۳۰ میلیون	۳۰ میلیون	۱/۲ میلیون	۴ میلیون	۱۰۰ میلیون	۴ درصد برای هتل پارادایز
۳۰ میلیون	۱۸/۷۵ میلیون	۷۵۰ هزار	۲/۵ میلیون	۱۰۰ میلیون	۲/۵ درصد برای دیگر محل‌های تجاری یا خرده‌فروشی
۰	۱۱/۲۵ میلیون	۴۵۰ هزار	۱/۵ میلیون		سود سرمایه‌گذاران در هتل پارادایز

با کمک این مالیات، سرمایه‌گذاران در هتل پارادایز می‌توانند سالیانه و برای مدت ۲۵ سال، ۴ درصد از بهای هزینه‌های ساخت‌وساز خود را حذف نمایند و این درحالی است که برای دیگر سازه‌های جدید این میزان برابر ۲/۵ درصد در سال و برای مدت ۴۰ سال می‌باشد.

طرح بازپرداخت مالیات به گردشگر^۴ به آنها این امکان را می‌دهد تا مالیات کالاها و خدمات یا مالیات برابری ارزش مشروب را در برخی موارد خاص پس بگیرند. در صورتی یک گردشگر واجد شرایط این طرح است که: ۱. تنها در یک خرده‌فروشی (فروشگاه) بیش از ۳۰۰ دلار خرج کرده باشد (با احتساب مالیات کالاها و خدمات) و فاکتور آن را دریافت نماید (قبل از تاریخ ماه می ۲۰۱۳ این میزان حداقل ۳۰۰ دلار، باید طی یک خرید صورت گرفته می‌شد)، ۲. نباید در زمان خروج از کشور بیش از ۶۰ روز از خرید کالاهای مربوطه گذشته باشد (این زمان قبل از تاریخ ماه می ۲۰۱۳، ۳۰ روز تعیین

1. Paradise Hotel at Sydney International Airport
2. Annual Tax Deduction
3. Tax Benefit from Deduction
4. Torist Refund Scheme (TRS)

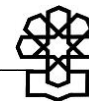
شده بود) و ۳. استفاده از کالای خریداری شده (پوشیدن لباس‌های خریداری شده قبل از خروج) و یا بردن آنها به داخل هواپیما یا کشتی، ضمن به‌همراه داشتن اصل فاکتور و ارائه آن به مأمور گمرک^۱ مستقر در محل طرح بازپرداخت مالیات به گردشگر به هنگام ترک استرالیا.

از سال ۲۰۰۵ مالکان خانه‌های تعطیلاتی^۲ در کشور دانمارک، در صورت گزارش میزان درآمد حاصل از اجاره ملک خود که به آن مالیات تعلق می‌گیرد، تا سقف ۲۰۰۰۰ کرون از معافیت (کاهش) برخوردار خواهند شد. هدف از این معافیت، تشویق افراد به اجاره این خانه‌ها به گردشگران است. سقف این معافیت از ۱۰۰۰۰ کرون در سال ۲۰۱۱ به ۲۰۰۰۰ کرون افزایش یافت. مشوق مالیات بر ارزش‌افزوده هتل‌ها، که از سال ۱۹۷۸ برای افزایش رقابت میان هتل‌های دانمارک طراحی گردید، به کسب‌وکارها اجازه می‌دهد تا در صورت باقی ماندن در تأسیسات هتل‌ها از درصدی کاهش در مالیات بر ارزش‌افزوده برخوردار شوند. میزان کاهش مجاز در مالیات بر ارزش‌افزوده از ۲۵ تا ۵۰ درصد در سال ۲۰۱۱، به ۷۵ درصد در سال ۲۰۱۴ افزایش خواهد یافت.

از سال ۱۹۹۸ در فرانسه، مشوق کمک‌های مالی برای سرمایه‌گذاری در املاک فراغتی^۳ معرفی شد. در حال حاضر این کمک‌های مالی به شکل زیر صورت می‌پذیرد: کاهش در مالیات بر درآمد پرداخت‌کنندگان مالیاتی^۴ که مقیم فرانسه بوده و صاحب تأسیسات جدید و یا رو به اتمام هستند، یا تأسیساتی که حداقل پانزده سال از ساخت آنها می‌گذرد که بازسازی شده یا خواهند شد. زمانی که خانه‌ای به‌عنوان محل اقامت گردشگری طبقه‌بندی شده است، مالیات‌های مربوط به آن در بخشی با عنوان «مزایای صنعتی و تجاری»^۵ ذکر شده است. سقف این کاهش ۳۰۰۰۰۰ یورو تعیین شده و با دیگر کاهش‌های مالیاتی تا حد ۱۰۰۰۰ یورو برای یک سال مالی ترکیب می‌شود. مالک، باید بپذیرد که تأسیسات خود را برای مدت حداقل نه سال به متصدی تأسیسات یا محل اقامت فراغتی اجاره دهد. این قانون از تاریخ ۱ ژانویه سال ۲۰۰۹ تا تاریخ ۳۱ دسامبر ۲۰۱۶ قابل اجرا می‌باشد. نرخ کنونی آن از ۲۵ درصد در زمان معرفی آن به ۱۱ درصد کاهش یافته است.

در سال ۲۰۰۶ در فرانسه مالیات اعتباری سرآشپز^۶ معرفی شد. این مالیات مربوط به کسب‌وکارهایی است که بین تاریخ ۱۵ نوامبر ۲۰۰۶ تا تاریخ ۳۱ دسامبر ۲۰۱۳، مناسب با درآمدهای واقعی خود مالیات می‌پردازند یا زمانی که مدیر اجرایی آنها به مقام سرآشپز نایل می‌شود از پرداخت مالیات معاف هستند. این اعتبار مالیاتی برابر با ۵۰ درصد مخارج مربوطه در موارد «سرآشپز» است.

-
1. Custom Officer
 2. Holiday Homes
 3. Aid for Investment in Leisure Real Estate
 4. Taxpayers
 5. Industrial and Commercial Benefits
 6. Credic Tax for Maitres Restaurateurs

در یونان، قانون مشوق‌های سرمایه‌گذاری^۱ محیط مناسبی برای انجام سرمایه‌گذاری‌های خصوصی نظیر هتل‌ها و پروژه‌های خاص زیرساخت‌های گردشگری، فراهم ساخت. هدف این قانون، سرعت بخشیدن به فرآیند سرمایه‌گذاری و ایجاد شفافیت در این زمینه است. این قانون چارچوب حقوقی مؤثری برای تمام سرمایه‌گذاران فراهم می‌سازد و پروسه تأیید نهایی پروژه‌های سرمایه‌گذاری در انتظار تأیید را سرعت می‌بخشد.

قانون سرمایه‌گذاری که در سال ۲۰۱۱ معرفی شد، بخشش‌های مالیاتی هستند که به صورت معافیت از پرداخت مالیات‌های درآمدی برای سودهای ناشی از فعالیت‌های شرکتی که قبل از وضع مالیات کسب شده‌اند، اتفاق می‌افتد. مبلغ این بخشش مالیاتی به صورت‌های زیر محاسبه می‌شود: درصدی از ارزش مخارج یک پروژه که به آن یارانه تعلق می‌گیرد و یا ارزش ماشین‌آلات جدید و دیگر تجهیزاتی که اجاره شده و شامل معادل موجودی است که به آن مالیات تعلق نگرفته است. اشکال مختلف این کمک‌ها (بخشش‌های مالیاتی،^۲ کمک‌هزینه و/ یا یارانه‌های مربوط به اجاره)^۳ هم به صورت مجزا و هم به صورت ترکیبی از آنها و تا حد معینی ارائه می‌شود که نباید بیش از ۵۰ درصد هزینه سرمایه‌گذاری باشد.

Széchenyi Recreation Card مشوقی بر مبنای مزایای شغلی است که در سال ۲۰۱۱ در مجارستان معرفی شد تا برای اهداف سیاسی، اجتماعی و اقتصادی مهم و صنعت گردشگری و پذیرایی منابع لازم و اضافی را فراهم سازد (کادر ۱۱). مبنای مالیات ۱۱۹ درصد مبلغ مزایای شغلی پرداخت شده می‌باشد.

-
1. Investment Incentives
 2. Tax Relief
 3. Grant and/ or Leasing Subides

کادر ۱۱. Szechenyi Recreation Card –

مشوق مالیاتی بر مبنای مزایای شغلی^۱ در کشور مجارستان

در کشور مجارستان، مدت زیادی است که مزایای شغلی بخشی جدایی‌ناپذیر از سیستم پاداش کارفرماها می‌باشد. دولت از طریق سیستم‌های مالیاتی، کارفرماها را تشویق می‌کند تا به کارمندان خود مزایایی غیر از دستمزد اعطا کنند، این مزایا شرایط مالیاتی مطلوب‌تری نسبت به دستمزد برای کارمندان فراهم می‌کند. مبنای حقوقی برای این سیستم مزایای شغلی، قانون مالیات بر درآمد شخصی^۲ است، که تعریفی از اقلام این مزایا، شرایط استفاده از آنها و قوانین مالیاتی مرتبط با آنها را ارائه می‌کند. دستمزد خالص برابر ۱۰۰ فورینت هزینه‌ای برابر با ۱۹۶ فورینت برای کارفرما در بر دارد، در حالی که مزایای شغلی خالص ۱۰۰ فورینت تنها ۱۳۷/۵ فورینت برای آنها هزینه دارد. همچنین این مطلب نشان‌دهنده این است که دولت در نتیجه مالیات کمتری که از این مزایا اخذ می‌کند از درآمدهای مالیاتی قابل توجهی چشم‌پوشی می‌کند. اگرچه از دیدگاه دولت، استفاده از این سیستم، مزیتی نیز به‌همراه دارد، از آنجایی که این سیستم منابع دیگری برای اهداف سیاسی، اجتماعی و اقتصادی مهم، فراهم می‌سازد. مثال‌های آن شامل موارد زیر است: کارت تخفیف غذا،^۳ مزایایی که می‌توان آنها را برای خدمات بهداشتی و سلامت مصرف کرد، ذخیره بازنشستگی،^۴ کمک‌هایی برای رفت‌وآمد^۵ و مزایایی برای فعالیتهای تعطیلاتی و تفریحی.^۶ اعطای این مزایای شغلی اجباری نبوده و با رضایت کارفرما صورت می‌گیرد.

از سال ۱۹۹۷، سیستم کارت تخفیف برای تعطیلات،^۷ به‌عنوان بخشی از طرح مزایای شغلی به حمایت از گردشگری پرداخته است. در سال ۲۰۱۰، دولت تصمیم گرفت تا به‌جای کارت تخفیف کاغذی، سیستمی نوین مبتنی بر کارت الکترونیک معرفی کند. نام این سیستم جدید کارت الکترونیک Széchenyi Recreation Card (SzRC) می‌باشد. در ابتدا، قانون SzRC را به‌عنوان کارتی الکترونیک با سقف مبلغ یا ارزش ۱۰۰۰ یورو در سال تعریف کرد، که تنها برای خدمات مرتبط با اقامت در مکان‌های اقامتی از پیش پرداخت شده مورد استفاده قرار می‌گرفت. اگرچه، در سال ۲۰۱۲، این قانون اصلاح شد تا بتوان از سه حساب مجزا (جیب) خرید کرد: ۱. خدمات اقامتی و بسته‌های مسافرتی داخلی، ۲. خدمات پذیرایی (که هم شامل غذا خوردن در رستوران و هم در محل کار می‌شود) و ۳. خدمات تفریحی (مانند جشنواره‌ها، کنسرت‌ها/ تئاتر، چشمه‌های آب معدنی و استخرها، باغ‌وحش و پارک‌های تفریحی، بلیت‌های دوره‌ای برای باشگاه‌های ورزشی و کرایه کردن تجهیزات ورزشی).

پس از این تغییراتی که اخیراً صورت گرفت، سقف مجاز برای مبلغ این کارت به ۱۵۰۰ یورو افزایش یافت. حداکثر مبلغ سالیانه که می‌توان به هر جیب انتقال داد، با در نظر گرفتن ترجیحات مالیاتی به‌ترتیب زیر است:

- اقامتی – تا سقف ۷۵۰ یورو.
- پذیرایی – تا سقف ۵۰۰ یورو.
- تفریحی – تا سقف ۲۵۰ یورو.

از زمان شروع به کار این سیستم جدید، بیش از ۲۲۰۰۰ شرکت قابلیت استفاده از این مزایا را برای کارمندان خود فراهم کردند و بیش از ۸۸۶۰۰۰ کارت صادر شده است. در پایان ماه اکتبر سال ۲۰۱۳، مبلغ ۴۳۰ میلیون یورو به SzRC منتقل شده که ۳۴۰ میلیون یورو از این مبلغ، برای خدمات داخلی به مصرف رسیده است.

1. A fringe Benefits Tax Incentive
2. Law on Personal Income Tax
3. Food Vouchers
4. Retirement Saving Contributions
5. Commuting Assistance
6. Benefits for Holiday Activities and Recreation
7. Holiday Voucher System

کشور رژیم اشغالگر قدس، مشوق‌های مالیاتی زیادی در رابطه با گردشگری دارد. مشوق‌های مربوط به مالیات بر ارزش‌افزوده، شامل بازگرداندن مالیات بر ارزش‌افزوده‌هایی^۱ است که بر روی کالاهای خریداری شده توسط گردشگران وجود دارد (با نرخ کنونی ۱۸ درصد)، تا از این طریق گردشگران را ترغیب نموده که در طول مدت زمان اقامت خود در رژیم اشغالگر قدس کالاهای بیشتری خریداری کنند. علاوه بر این، معافیت مالیات بر ارزش‌افزوده خدمات گروه گردشگران^۲ نیز وجود دارد که به وسایل نقلیه‌ای اختصاص می‌یابد که برای اجاره توسط تورها دارای مجوز بوده و توسط گردشگران کرایه می‌شوند و هدف از این مشوق مالیاتی نیز ترغیب صنعت گردشگری می‌باشد.

معافیت از پرداخت مالیات گمرکی خودروهای گردشگری^۳ اولین بار در سال ۱۹۸۵ و به‌عنوان مشوقی برای راهنمایان گردشگری و شرکت‌ها معرفی شد، تا با گردشگران کار کنند. وسایل نقلیه، برای برخورداری از این معافیت باید توسط یک راهنمای تور دارای مجوز یا شرکتی با بیش از ۵ سال سابقه فعالیت خریداری شده باشند، البته به این شرط که حداقل ۳ سال از این مدت زمان را در حوزه گردشگری فعالیت کرده و در سال حداقل ۱۲۰ روز کاری داشته باشد. وسیله نقلیه باید تنها با هدف راهنمایی تور مورد استفاده قرار گیرد.

از سال ۲۰۱۱، هتل‌های واجد شرایط از پرداخت مالیات گمرکی کالاهایی که از خارج از کشور خریداری می‌کنند،^۴ معاف هستند. برای برخورداری از این معافیت، هتل‌ها باید ثبت شده باشند، دارای مجوز کسب‌وکار به‌روز بوده و مطابق با قوانین وزارت گردشگری، باید حداقل ۱۰ درصد از مسافران آن، گردشگران باشند.

به‌علاوه، دسته‌ای از کمک‌هزینه‌ها و مزایای مالیاتی برای هتل‌ها و جاذبه‌های گردشگری^۵ نیز وجود دارند که هدف از وضع آنها افزایش ظرفیت و کیفیت اتاق هتل‌ها در کشور رژیم اشغالگر قدس است. این مشوق‌های مالیاتی محدود به موارد زیر هستند:

۱. ساخت/توسعه هتل‌ها،

۲. مرمت/تبدیل ساختمان‌ها برای استفاده هتل‌ها،

۳. ارتقای هتل‌ها،

۴. ساخت/توسعه و تغییر جاذبه‌های گردشگری.

در لهستان، معافیت مالیات بر درآمد برای اجاره اتاق به مهمان‌ها در مناطق روستایی^۶ در سال ۱۹۹۵ مطرح شد (کادر ۱۲). این نوع مشوق، عنوان می‌کند که درآمدهای حاصل از اجاره اتاق‌ها به

1. Return of VAT

2. Tourist Group Services VAT Exemption

3. Exemption From Customs' Tax on Tourist Vehicles

4. Customs Tax of Purchased Goods From Abroad

5. Grants and Tax Benefits for Hotels and Tourists Attractions

6. Income Tax Exemption for Renting Guest Rooms in Rural Areas

مهمان‌ها و برای اهداف تفریحی در مناطق روستایی از مالیات بر درآمد معاف هستند - به شرطی که تعداد اتاق‌های اجاره داده شده از پنج اتاق بیشتر نباشد. هدف این قانون تشویق به توسعه گردشگری کشاورزی در مناطق روستایی بوده تا از این طریق مالکان زمین‌های کشاورزی را قادر سازند که جدا از فعالیت‌های کشاورزی خود، درآمد اندکی از پذیرایی و اسکان افرادی که اوقات فراغت خود را در املاک آنها می‌گذرانند، کسب کنند.

کادر ۱۲. معافیت مالیات بر درآمد برای اجاره اتاق به مهمان‌ها در مناطق روستایی در کشور لهستان

در تاریخ ۱ ژانویه ۱۹۹۵، بر مبنای قانون مالیات بر درآمد شخصی به تاریخ ۲۶ جولای ۱۹۹۱، تدارکاتی اتخاذ شد تا افرادی که اتاق‌های مهمان خود را به افرادی که برای مقاصد تفریحی به مناطق روستایی در اطراف املاک کشاورزی آمده‌اند، کرایه می‌دهند و در قبال ارائه خدمات به این افراد درآمد کسب می‌نمایند، از پرداخت مالیات بر درآمد معاف شوند.

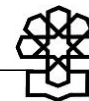
این مورد بر این مطلب اشاره دارد که برای برخوردار شدن از این معافیت، باید شرایط زیر رعایت شود:

- خدمات ارائه شده باید در رابطه با کرایه اتاق باشند.
- باید فرآیند اجاره دادن توسط همان افرادی که املاک کشاورزی را اداره می‌کند، صورت پذیرد.
- ساختمانی که اتاق‌های آن کرایه داده می‌شوند باید در مناطق روستایی در املاک کشاورزی واقع شده و مسکونی باشند.
- فردی که اتاقی را کرایه می‌کند باید اوقات فراغت خود را در آنجا سپری نماید.
- تعداد اتاق‌های قابل اجاره نباید بیش از پنج اتاق باشد.

در صورتی که هریک از شرایط مذکور رعایت نشوند، فرد باید مطابق با قوانین عمومی، مالیات بر درآمد خود را پرداخت نماید. هیچ سقفی برای معافیت تعیین نشده است.

در صورتی که تمام شرایط ذکر شده رعایت شوند، فردی که املاک کشاورزی را اداره می‌کند نیازی ندارد تا در رابطه با اجاره اتاق‌های خود به ادارات مالیاتی گزارش دهد و همچنین ملزم به ثبت درآمد کسب شده از این طریق و ارائه اطلاعات مرتبط با آن به ادارات مالیاتی نیست.

امکانات گردشگری^۱ در سال ۱۹۹۵ در پرتغال معرفی شد که به آن دسته از سازمان‌های گردشگری تعلق می‌گیرد که الزامات مورد نیاز برای محلی‌سازی، ساخت، تجهیز، خدمات برای هتل‌ها و دیگر مراکز اقامتی، رستوران‌ها، تجهیزات فراغتی و امکانات حرارتی (مانند آبگرم‌های حرارتی) را مرتفع می‌سازند. موارد زیر اهداف عنوان شده برای این نوع مشوق مالیاتی هستند: ۱. حمایت از بخش گردشگری با دریافت پیشنهاد و بررسی مجدد آن، ۲. مشارکت به جذب گردشگران ملی یا خارجی، ۳. مشارکت در توسعه منطقه‌ای، ۴. ترویج هنر طبخ غذای پرتغالی و ۵. حصول اطمینان از سازگاری تأسیسات گردشگری با سیاست‌های دولتی، یعنی طرح راهبردی ملی برای گردشگری. مشوق‌های مالیاتی شرکت‌ها به چندین صورت ارائه می‌شوند:

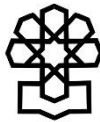
۱. معافیت از مالیات شهری وضع شده بر روی انتقال املاک،^۱ زمانی که خرید ساختمان‌ها یا بخش‌بندی برای مصارف سازمان‌ها (تسهیلات) گردشگری صورت می‌گیرد.
 ۲. کاهش در نرخ تمبر مالیاتی^۲ (کسر ۲۰ درصدی) برای خرید ساختمان‌ها یا بخش‌ها.
 ۳. معافیت از مالیات شهری وضع شده بر روی املاک و مستغلات^۳ برای مدت ۷ سال.
 ۴. معافیت مالیات‌های ناشی از بازرسی کل فعالیت‌های فرهنگی.^۴
- در آفریقای جنوبی، از سال ۱۹۹۱، طرح بازگرداندن مالیات بر ارزش‌افزوده^۵ معرفی شد تا این مالیات اخذ شده به گردشگرانی که بیش از ۲۵۰ راند خرید کرده‌اند، برگردانده شود و این کار در قبال ارائه رسید خرید در دفاتری که به این منظور وجود دارند، صورت می‌گیرد. طرح بازگرداندن مالیات بر ارزش‌افزوده با ذخیره ۱۴ درصدی از سال ۱۹۹۳ تاکنون تغییری نکرده است. به همین ترتیب، طرح بازگرداندن مالیات بر ارزش‌افزوده در ماه ژانویه سال ۲۰۰۶ در مکزیک مطرح شد تا گردشگران را به خرج کردن تشویق کرده و به صنعت گردشگری کمک کنند. این طرح ۱۶ درصد در مخارج گردشگران صرفه‌جویی می‌کند - مبلغی که در پنج سال گذشته بدون تغییر باقی مانده است.

منبع و مأخذ

این گزارش ترجمه‌ای از فصل سوم کتاب زیر است:

OECD (Organisation for Economic Co-operation and Development): Tourism Trends and Policies 2014.

1. Exemption of Municipal tax on Real Estate Transfer
2. Reduction on Stamp Duty
3. Exemption of Municipal tax on Real Property
4. Exemption of Taxes due to General Inspection for Cultural Activities
5. VAT Refund Scheme

مرکز پژوهش‌ها
مجلس شورای اسلامی

شماره مسلسل: ۱۵۷۲۱

شناسنامه گزارش

عنوان گزارش: بررسی تطبیقی سیاست‌های مالیاتی و عوارض در صنعت گردشگری

نام دفتر: مطالعات فرهنگی (گروه میراث فرهنگی و گردشگری)

مترجم: علی اصغر شالبافیان

همکاران: زهرا رحمانی، مینا بلوچی

متقاضی: معاونت پژوهش‌های فرهنگی و اجتماعی

ویراستار تخصصی: _____

ویراستار ادبی: _____

واژه‌های کلیدی:

۱. گردشگری

۲. عوارض

۳. مالیات

تاریخ انتشار: ۱۳۹۶/۱۰/۳۰